„Azt sem tudom, mit akarjak. Én most már nem akarok semmit, csak szeretni....”

PERLAKI FLÓRIÁN

Életem üzenete

Hogyan is született meg ez a könyv?

Soha nem gondoltam arra, hogy könyvet írjak.

Diakónus szentelési ajándéknak kértem Istentől a szó kegyelmét.

2014-ben a Kossuth Rádió Tanúim lesztek című műsora számára 8 beszéd elmondására kerestek papot. Életemben először értesültem ilyen lehetőségről és éppen akkor, amikor kész beszédeim voltak. Négy év óta ugyanis leírom azokat. Én is jelentkeztem. Július hónapban kerültek adásba.

Év végén ismét felkértek a közreműködésre. Így összességében 16 alkalommal szóltam a rádióban. Ezek után javasolták, hogy könyv formájában is jelentessem meg. Én arra gondoltam, hogy az nem jó, ha én híres ember akarok lenni. Ezért nem is foglalkoztam a dologgal. Később egyre inkább nyugtalanított a kérdés, hogy homokba ásom a talentumomat? Lassan kiérlelődött bennem: ezeket ajándékoznom kell.

Pénteki nap volt, amikor megszületett bennem a döntés, hogy keresek valakit, aki jártas az ilyesmiben. Aztán az jutott eszembe, hogy a szombat Szűz Mária napja. Akkor indítok. Ezen a szombaton, mielőtt telefonáltam volna, csengett a mobilom: Éppen az a barátom hívott más ügyben, akivel előzőleg ugyan nem beszéltem szándékomról, de akit én kinéztem segítőmnek. Ekkor elmondtam neki tervemet. Azt válaszolta, hogy ez őt is foglalkoztatja. Sőt, már konzultált is valakivel.

Megbeszéltünk egy időpontot, mikor megyünk a nyomdába. A tervezettnél azonban csak egy héttel később jutottunk el oda. A nyomdászok különlegesen nagy szeretettel fogadtak bennünket.

Utólag figyeltem föl, hogy 13-át írtunk akkor. Tizenharmadika a Fatimai Szűzanya napja.

Úgy éreztem: A Fatimai Szűz is velünk akart jönni.

PERLAKI FLÓRIÁN

Életem üzenete

PERLAKI FLÓRIÁN

Életem üzenete

A szerző magánkiadása

Budapest

2017

PERLAKI FLÓRIÁN: ÉLETEM ÜZENETE

Második kiadás, 2017 © Perlaki Flórián – minden jog fenntartva.
Jogtulajdonos: © Perlaki Flórián

ISBN 978-963-12-6943-7

Köszönöm a könyv megjelentetéséhez nyújtott segítséget:
Lehoczky Lászlónak, Begyik Tibornak és Dr. Kerekes Józsefnek.

Nyomdai előállítás: **Lombos Nyomda Kft.**
Felelős vezető: **Puskás Endre ügyvezető**

Ajánlás

Perlaki Flórián római katolikus lelkész több évtizedes lelki tapasztalatából születtek ezek a gondolatok. Prédikációk, de nem a klasszikus értelemben. Nem erkölcsi buzdítások, nem dogmatikai fejtegetések, nem is Szentírás magyarázatok. Az életet tükrözik, az Életet közvetítik, ami az Evangéliumból, a befogadott és gyakorlattá váltott Igéből születik.

Ezeket a történeteket olvasva könnyen Jézus szava jut az olvasó eszébe: „Nem mindaz, aki azt mondja nekem: Uram, Uram – jut be a mennyek országába. Csak az jut be oda, aki mennyei Atyám akaratát teljesíti" (Mt. 7,21). Vagy pedig: „Aki az igét meghallgatja, megszívleli, termést is hoz: egyik százszorosat, másik hatvanszorosat, némelyik meg harmincszorosat." (Mt. 13,23).

Flóri atya, amikor tanít, nem példagyűjteményekből, hanem saját életéből merít, amit az Evangélium irányított és formált a mindennapok kihívásaiban, küzdelmeiben, ütközéseiben. Azokról a mindennapi „csodákról" szól, amit Jézus szava művelt az ő, valamint barátai vagy a rábízott személyek történetében.

Mivel személyes lelki megtapasztalásokról van szó, a leírtak meggyőző erővel bírnak. Nemcsak elgondolkodtatnak, hanem cselekvésre, gondolkodásunk megváltoztatására – nyugodtan mondhatjuk, megtérésre vezetnek.

Azt kívánom, hogy ennek a kis könyvnek olvasása hasonlóan lelkesítő, sőt életet meghatározó személyes tapasztalatokra vezessenek.

Dr. Kiss Imre
a loppianoi (Firenze) papi iskola
lelki igazgatója

Számomra ez karácsonyi történet

Jn 1, 9

A mai ünnepi evangéliumban ezt hallottuk: „Az Ige ... a világba jött ... Mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.” Igazi karácsonya annak van, aki befogadja Jézust. Jézust, aki emberek személyében kér szállást tőlünk. A szívünkben, de néha a lakásunkban is. Én egy ilyen élményemet szeretném elmondani. Ez nem karácsonykor történt, de számomra mégis igazi karácsonyi történet. Immár több, mint 20 éve.

Nem sokkal az eleki plébániára kerülésem utáni időben történt, amikor az egyik szombatról vasárnapra virradóra éjszaka fél három körül erőteljesen csengettek. Kinéztem az ablakon: három rossz kinézetű ember állt az ablak alatt. Az egyik tört magyarsággal kérte, hogy 5 óráig melegedhessenek bent. Engedjem be őket. Csikorgó hideg volt, lehetett vagy mínusz 10 fok. Megkérdeztem, honnan jönnek. Egyikük azt válaszolta, hogy Brassóból most jutottak át a határon. Miért nem mennek a buszváróba? Mert ott is hideg van.

Azt láttam, hogy a kinézetük alapján mindenre számíthatok. Csak egyetlen szoba volt fűtve, a hálószobám, tehát oda kell beengednem őket. Ez esetben vállalom a teljes kiszolgáltatottságot. Hogy mi volt igaz elmondásukból, azt nem tudtam. Egyet tudtam teljes biztonsággal, azt, hogy valóban nagyon kemény hideg van. Arra gondoltam, hogy nekem szeretnem kell és ez esetben (kivételképp) vállalom a kockázatot Istenért. Tudatában annak, hogy minden megtörténhet.

Szóltam, hogy jöjjenek be. Egyikük, aki addig is vitte a szót, most is rossz magyarsággal, de beszélt, beszélt. A másik csak odamordulva köszönt, a harmadik fel sem nézett, csak a kabát nyakába visszahúzva fejét, zsebre tett kézzel bejött. Nyilván teljesen át voltak fázva.

Bevezettem őket a szobámba. Gyorsan forró teát készítettem és megkínáltam őket azzal, meg valami kis étellel. Ezt elfogadták. Laticeleket hoztam, amire azonnal le is feküdtek. Felhúztam az órát fél ötre és én is lefeküdtem, de azzal a tudattal, hogy bármi megtörténhet.

Arra gondoltam, hogy virrasztani kellene, de aztán eszembe jutott, hogy vasárnap lesz. Nekem pihennem kell, hogy helyt tudjak állni. Amúgy is, mit tudok csinálni, ha hárman megtámadnak. Ez még a mobiltele-

fonos világ előtt történt. Rábíztam magam a Gondviselésre és egy-kettőre el is aludtam.

Hajnalban csörgött az óra. Felébredtünk. Egyikük annyira aludt, hogy úgy tűnt, nem tudunk lelket verni belé. Hosszas ébresztgetés után végre ő is felcihelődött. Ekkor még pénzt kértek utazásra. 300 Ft-ot adtam nekik. Ezt követően elmentek a hajnali buszhoz. Aztán hálát adtam Istennek és aludtam tovább.

Aznap a miséken teljes részletességgel elprédikáltam az esetet, mely teljesen lázba hozta a híveket. Sorra jöttek és mondták, hogy ilyet nem lehet csinálni. Hogy mi minden lehetett volna. Sokan tehát nagyon féltettek és együtt éreztek velem. Másokat pedig megdöbbentett az, hogy itt nem csak szövegelés folyik, hanem mindaz, amiről beszélek, az radikális élet és valóság. Itt élet-halál komoly dolgokról van szó. Szóval nagy lelki visszahatása volt az esetnek.

Néhány hónap multán pedig a szereplő személyekre és az eset mélyebb megismerésére is jött információ. (Eleken egyébként jellemző volt, hogy mindenre fény derült, minden kitudódott.)

A három u. n. „Brassóból" jött ember közül az egyikről kiderítették, hogy Eleken lakott. A hajnali busszal valóban elmentek, de egy csárdánál megállították a

buszt, hogy elköltsék azt a pénzt, amit „a pap jó átverésével” szereztek.

Ezt a segítési módot éreztem, hogy nem csinálhatom rendszeresen. De azt is éreztem, hogy akkor és ott vállalnom kellett ezt a kockázatot. Számomra ez volt Jézus karácsonyi kopogtatása.

Addis-Abeba

Róm 8,9

Hallottuk a Szentírás mai napra rendelt szavait: „Ti... nem test, hanem Lélek szerint éltek”. Mit jelent ez? Nos egy történetem tükrében mondom el. 2002-ben kaptam egy év tanulmányi szabadságot. Az illetékes vezetőim megkérdezték, hogy kész vagyok e Kamerunba menni.

Pár pillanat alatt végigfutott bennem – én életemben soha nem is fantáziáltam arról, hogy Afrikába menjek. Itthon is baj van az egészségemmel. Az biztos, hogy ott maláriás leszek, de akár meg is halhatok... . Ráadásul egyáltalán nem tudok angolul, továbbá minden új helyen nagyon nehezen találom fel magam. Emberileg tehát őrültség ebbe belevágni, de azt is éreztem, hogyha visszautasítom, akkor Istennek mondok nemet.

Döntöttem és ezt válaszoltam: természetesen megyek. Ez a vállalásom tehát a kameruni tartózkodásnak szólt. Hamarosan kiderült azonban, hogy oda pillanatnyilag nem mehetek. Helyette Kenyába, Nairobiba irányítottak. Az európai ember számára a két hely kö-

zött óriási a különbség. Kamerunban rendkívül kedvezőtlenek az éghajlati tényezők: őserdők, rengeteg eső, fülledt, párás levegő, rovarok, kígyók... Nairobi és környéke viszont szavannás, kedvelt turista paradicsom. Nekem így jellemezték: az örök tavasz hazája.

Számomra azt jelentette ez a változtatás, hogy Isten megkérdezte: Kész vagyok e elmenni a minden szempontból végsőkig nehéz Kamerunba. Igen? Akkor menjek a hasonlíthatatlanul kellemesebb körülmények közé, Kenyába. Isten csak a készségemet kérte.

A különleges körülmények miatt készületre alig volt lehetőség. Elérkezett az indulás pillanata. Az éjszakai repülőút után reggelre Etiópiába, Addis-Abebába érkezett a gépem. Itt át kellett szállnom, de nem tudtam, hogy a bőröndömet nekem kell a másik gépre vinnem, vagy ezt a személyzet intézi. Nem aggódtam, hisz úgy gondoltam, van majdnem két és fél órám, addig kiderítem. De ahogy fölnéztem az órára, megdöbbenve láttam, hogy két órával többet mutat. Két időzónával keletebbre vagyunk. Így viszont csak perceim vannak az indulásig.

Nem tudtam, hogy a bőröndömért rohanjak, vagy a másik repülőhöz. De nem is lehetett sehova menni, mert egy szigorú hatósági személy küldözgetett egyik ablaktól

a másikig. Egymás nyelvét nem értettük, beszélni semmit nem tudtunk. A harmadik, negyedik ablak után észrevettem, hogy sokkal kevesebb irat van nálam.

Megnéztem a táskámat, bár úgy emlékeztem, hogy nem tettem el semmit. Az egész éjszakai utazás után teljesen tompa voltam. Mit csináljak, hogy keressem a hiányzó dokumentumokat? Rohanjak a bőröndömért, vagy a repülőhöz? Két, három perc múlva indul a gépem.

Fogalmam sem volt, hogy egyáltalán mit akarjak, mit csináljak. És tudtam, hogy bármilyen tévedésem nagyon komoly következményekkel jár. És ekkor azt mondtam Jézusnak: Jézusom, én azt sem tudom, mit akarjak. Én most már nem akarok semmit, csak szeretni. És rámosolyogtam a szigorú repülőtéri alkalmazottra. Ő erre intett, hogy várjak. És már hozta is a papírjaimat. Most nem tiltásokat parancsolt, hanem sürgetve mutatta, hogy merre. Én meg rohantam, ahogy csak tudtam. Ezzel egyébként nem értek véget a kalandjaim – de végül is elértem a Nairobiba induló gépet.

Isten egy életre szóló, minden helyzetre alkalmazható leckét adott: Az legyen az első és a legfontosabb számomra, hogy szeressem a mellettem lévő felebarátomat. Azzal a tudattal, hogy a többi hozzáadatik. Szent Pál szavaival: hogy nekem a Lélek szerint kell élnem.

Nagymama

Mt 11, 28

A mai evangéliumi szakasz igazi megoldás életünk minden megoldhatatlan problémájára. Jézus szavai: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak és terhelve vagytok és én megenyhítelek titeket.” ...

„Az én igám édes, az én terhem könnyű.”

Mi mindent köszönhetünk Jézus ezen ígéreteinek? Én nagymamám életéből idézek föl egy Jézus fönti ígéreteihez fűződő történetet.

Anyai nagymamám 16 éves korában ment férjhez és 21 éves korában már a harmadik leánygyermeke született. Úgy érezte, hogy ez nem mehet így tovább, de ő abortuszt, női fortélyokat nem csinál. E helyett rendszeres, buzgó imába kezdett kérve, hogy több gyereke már ne szülessen. Adjon a Jó Isten neki bármilyen keresztet, csak több gyereket ne.

Ezután – a harmadik gyermek után – úgy el kezdett hízni, hogy amikor végigment az utcán mindenki utána bámult. Én is így ismertem már meg, 140 kilós, eldeformálódott alakjával.

Betegeskedett, csúnya sérve miatt állandóan haskötőt viselt. Lépten-nyomon ilyen, olyan bajai voltak. Kórház, orvos, annak anyagi költségei – napirenden. Ekkortájt azt mondta neki az orvos: asszonyom, önnek már nem fog gyermeke születni, olyan belső szervi betegségei vannak. Hitt abban, hogy Isten meghallgatta imáit. Betegségeit, minden felemlített keresztjét béketűréssel viselte egész életében – mondván, hogy ezt ő kérte magának.

Közben a lányok felserdültek. Már udvarlók jártak a házhoz, amikor a nagymamánál rosszullétek jelentkeztek. Mentek egyik orvostól a másikig vizsgálatokra, mígnem Szegeden az egyik orvos közölte: „Asszonyom, ön terhes és nem sokára megmozdul a magzat. De természetesen el kell venni, mert ön az életét teszi kockára." Nagymamám azt válaszolta, hogy nem veteti el. Behívatták a férjét, a nagyapámat. Ő sem akarta elvetetni. Az orvos azt ordította, hogy megöli a feleségét. Ők azonban kitartottak. Azzal mentek haza, hogy amit Isten ad, azt ők elfogadják. Ha meghal, legyen meg az Ő szent akarata.

A gyermek időben, orvosi beavatkozás nélkül született meg. A három lány után egy fiú. És ez a fiú egészségesen jött a világra, a család szeme-fénye lett. Felnőtt

korában osztályvezető, komoly sakkozó, sikeres és jó ember. Nagymamám nem volt hosszú életű, de még ezt a gyermekét is felnevelte.

Számomra a történet üzenete: A nagymama mindig Jézushoz fordult, amikor az élete terhét elviselhetetlennek érezte. És mi unokái is megláthattuk – igaz, hogy csak érettebb fejjel – azt, hogy milyen komoly terheket hordozott és azt, hogy ez a teher mégis könnyű volt. Mert Jézus terhe könnyű és az ő igája édes.

Temetőtisztítás

Róm 8, 18

Szent Pál figyelmeztet bennünket, hogy „ennek az életnek a szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez”.

Ez a kijelentés az örök élet dicsőségére utal. De sokszor már földi életünkben is megtapasztalunk ebből a dicsőségből. Egy ilyen élményemet szeretném megosztani.

A kilencvenes években új helyre neveztek ki plébánosnak. A városnak egyházi temetője volt. Kimentem megnézni. Néztem, hogy a régi sírokat elborítva vadrózsa és lícium erdő burjánzik. Hümmögtem magamban: micsoda dzsungel? De aztán belém villant: ez az én feladatom, hogy t. i. megszűntessem ezt az „őserdőt”.

De hát kivel? Az egyházközségi képviselők rengeteget tettek ugyan az Egyházért, de idős emberek voltak.

Meg egyébként is az a feladatom, hogy az örömhírt átadjam. Nem az, hogy líciumot irtsak. Végül döntöttem: kibírta ez a temető évtizedek óta, hogy ilyen, azt a pár évet is ki bírja, amíg én itt leszek.

És próbáltam magam megnyugtatni. Próbáltam, de nem sikerült. Lassan szinte lidércnyomássá vált.

Karácsony előtt a város vezetőit egy fórumra hívta össze a polgármester. Engem is meghívtak. Az egyik programpont az volt, hogy megtárgyaljuk, ki mit szeretne tenni a városért.

Törtem a fejem, hogy én mit akarjak tenni a városért, hiszen mondani kell valamit. Akkor bevillant: a temetői líciumerdőt szeretném felszámolni. Én tehát ezt a szándékomat jelentettem be.

Ekkor a Munkáspárt vezetője felszólalt. Pártja 20 emberrel támogat. Mindenki csak ámult. A következő felszólaló, a nagycsaládosok vezetője is ígérte a támogatást. Aztán telt az idő és nem csináltunk semmit.

Január első napjaiban kedvem szottyant kicsit mozogni, meg érdekelt is a dolog, hogy egyáltalán hogyan lehet irtani a líciumot. Fogtam a szerszámokat és kimentem pár órára a temetőbe. Jól is esett és belevetettem magam a munkába. Nagy hó volt, nem sokan jártak akkor oda, de valaki kifigyelte és elterjesztette a városban: A plébános úr a mi sírjainkat tisztítja meg a líciumtól! Még véres is volt az arca, hangoztatta. Ezt én nem láttam, de nyilván megkarcolhatta egy tüske az arcomat.

Jöttek is mind, akik ígérték és akik nem. Fél év munkájával megtisztítottuk a temetőt a líciumtól.

Németországban a kint élők körében is nagy lett a visszhang. Háromszáz, négyszáz fős összejövetelen is levetítették a videót.

Azt láttam, hogy ezer prédikációval sem értem volna el olyan eredményt, mint a lícium programmal. És ami a meglepő volt: A jézusi örömhír vált hitelessé.

Pedig a lícium egy olyan kereszt volt, amitől bármi módon szabadulni akartam. De mivel Isten szinte rákényszerített, hogy vállaljam ezt a keresztet, már a mostani, földi életben is megtapasztaltam, hogy a jelen szenvedései nem mérhetőek az eljövendő dicsőséghez, boldogsághoz.

Tornatanár

Lk 17, 6

Hallottuk Jézus szavait a mai Evangéliumban: „Ha... azt mondjátok az eperfának: Szakadj ki tövestül és verj gyökeret a tengerben! – engedelmeskedni fog nektek.” Most arról szeretnék beszélni, „hogyan vertem én gyökeret” egy iskolában.

A falusi iskolánkban emberemlékezet óta nem volt hittantanítás. 1988-ban viszont elkezdődött. Hogy éltem én ezt meg ottani plébánosként?

Nagyon fontosnak éreztem, hogy paptársaimmal egy kispapot meglátogassunk még évkezdés előtt. Drávasztárán lakott. Pénteki napon tudtunk elmenni hozzá.

Nálunk az iskolai évnyitó másnap, szombaton reggel fél 8-kor volt a kultúrházban. Tudtam, hogy halálosan fáradt leszek. A kezdet kezdetén egy lehetetlen benyomást fogok kelteni. De azt is éreztem, hogy nekem Istenben kell bíznom, nem abban, hogy jól indítom az évet. Istenre bízva az itteni kezdést, elmentem tehát a Dunántúlra.

Paptársaimmal meglátogattuk ezt a papnövendéket. A lebukó nap fényénél indultunk haza. Először társamat kellett a trabanttal jó nagy kerülőt téve hazavinni. Éjjel alig aludtam valamit. Másnap reggel fél 8-kor ott voltam az évnyitón.

Én teljesen kábult voltam a fáradtságtól. A számomra idegen, kavargó tömegben úgy éreztem magam, mint egy tenger közepén, ahol senkibe nem kapaszkodhatok és belemerülök az álmosságba. Minden erőfeszítésem arra irányult, hogy valahogy nyitva tartsam a szemeimet. Közben kétségbeesetten reménykedtem, hogy hátha nem akar velem beszélni senki. Megérkezésemkor az igazgatónő a bejáratnál futólag üdvözölt, de ő tényleg nem ért rá. A többi tanár pedig annyira elfoglalta magát az osztályával, hogy még csak köszönni sem kelljen, észre sem kelljen venniük engem, nehogy azt lássák, hogy „ő jóban van a pappal". Így megúsztam. Lezárult az ünnepség anélkül, hogy bárkivel kapcsolatba kellett volna lépnem. Isten végtelen találékonysága megőrzött attól, hogy teljesen lejárassam magam.

A következő napokban megkezdtem a hitoktatást. Voltak templomba járó tanárok is, de sokan voltak olyanok, akik nem jártak a templom tájára sem. Én

mindegyik tanárt szeretni akartam. És mindenek előtt azt, aki a legtávolabb volt Istentől. Volt egy tornatanár, akit úgy jellemeznék: hidegen közömbös. Ha végképp muszáj volt, akkor visszaköszönt. Tudatosítottam magamban, hogy ez a pedagógus az első számú felebarát. Őt kiemelten szeretnem kell.

Ő volt ekkor a falu futball csapatának az edzője is. Én korábban játszottam a falu csapatában, de ekkortájt nem. A mérkőzésekre sem jártam, de ettől kezdve vasárnap este mindig megérdeklődtem a játékosoktól vagy a szurkolóktól, hogy mi minden történt a futballmeccsen.

Hétfőn délelőtt, amikor mentem hittant tartani, mindig pontosan tudtam a pályán történt eseményeket. Szerencsére ebben az időben igen jól ment a csapatnak, mindig sok szép információ érkezett meg hozzám róluk. Az iskolában, amikor találkoztam a tornatanár edzővel, lelkesen újságoltam: hallottam, hogy a Magyar Pisti lefutotta a védelmet, ... hogy megvertétek az örök riválist...

És minden héten találkoztam ezzel a tanárral és ki tudtam fejezni elismerésemet, csodálatomat, meg vele örülni annak, ahogyan sikerült neki, mint edzőnek olyan eredményeket elérni...

Az egyik novemberi délelőtt megérkeztem az iskolába. A 40 méteres folyosó túlsó végén beszélgetett vagy 8 tanár, köztük a tornatanár. Amikor meglátott, azonnal otthagyva a többieket, szinte futva jött hozzám és mesélte a legutóbbi győzelem drámai részleteit.

Soha nem beszéltem neki a vallásról, de december elején megkérdezte, hogy kislánya szerepelhetne e a templomi betlehemes játékban. Természetesen örömmel fogadtuk.

Nem sokkal ezt követően kérte, hogy az elsőáldozási felkészítést is megkezdhesse a kislánya. A szükséges oktatást követően elsőáldozáshoz járult, a szülők pedig elkezdtek templomba járni.

Később meglátogattam családját, őszinte, baráti kapcsolat alakult ki velük. Úgy gondolom, nem csupán arról volt szó, hogy egy családdal szép kapcsolat alakult ki. Sokkal többet jelentett ez.

Azt, hogy egy kiváló tanár, aki példakép volt a diákok számára, ezután már létével hozta közel Istent a tanítványaihoz. De ezt tovább lehet görgetni: a gyerekek szüleit is a jóra befolyásolta. Azonban ez is csak egy kis részlet.

Az már egy külön történet, hogy a többi tanárral hogyan épült a kapcsolatom. Minden értekezleten jelen

voltam. Én semmi mást nem csináltam, mint morzsánként összeszedegettem a szépet és a jót a tanárokról. Az értekezleteken ezt a begyűjtött sok jót személy szerint mindenkiről elmondtam a tanári kar előtt. Ez nagyban hozzájárult ahhoz, hogy szinte minden tanárral igazi, baráti kapcsolatba kerültem.

Visszatérve az évnyitóhoz: Én azt éltem meg, hogy Istenbe vetett hitem által véglegesen lejáratom magam a számomra amúgy is tengernek tűnő, sok pedagógus előtt. De mivel ez alkalommal sikerült hinnem Istenben, egy igazi sikertörténet lett a velük való kapcsolatom. Úgy érzem, ez alkalommal én voltam a jézusi példában említett eperfa, mely a távolságtartás és hitetlenség tengerében gyökeret vert.

Isten akarata

Róm 8,26

A mai szentleckében Szent Pál így ír: „Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, hisz mi azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkozni."

Néhány évvel ezelőtt volt egy nagy felfedezésem. Addig mindig úgy imádkoztam, hogy kinéztem a legszebb, legjobb, legszentebb dolgot és annak megvalósulásáért imádkoztam. Azt akartam megvalósítani.

Aztán valahogy sikerült, vagy nem. Az is előfordult, hogy legnagyobb jó szándékom ellenére egészen roszszul sült el a dolog. De ideális esetben is banális lett az eredmény. Emberi eredmény lett. Amit a hétmilliárd porszem egyike elérhet.

Eljött az a pillanat, amikor megértettem, hogy Isten végtelenül szeret engem, és neki minden pillanatomról van egy terve. Amit viszont Isten akar, az mindig végtelen nagy. Nyilvánvalóvá lett számomra, hogy nemcsak bűneimmel akadályozom meg Isten akaratát, hanem a legszebb, legszentebb emberi akaratommal is.

Tehát nekem mindenáron csak egy dolgot kell akarnom: Isten akaratát. Minden mást csak feltételesen. Ha t. i. ez az Isten akarata.

És ezt nem akadályozhatja meg sem ember, sem körülmények, hisz Isten mindenható. Kizárólag egyedül én akadályozhatom meg, méghozzá nem csak a bűneimmel. Azzal automatikusan. De megakadályozom az emberi akaratommal is. Akkor is, mert Isten nem veszi el szabad akaratomat.

De mi az Isten akarata? Ezt nem tudom, de egész szívvel ezért imádkozom, ezt akarom. Ekkor Isten szeretete a garancia, hogy ez megvalósul. És nem úgy, hogy majd Isten ki fogja nyilatkoztatni, egyszer, valamikor. Nem. Amelyik pillanatban azt mondom: Legyen meg a te akaratod, már benne is vagyok.

Biztos, hogy úgymond „rossz helyen" vagyok bűneim, emberi akaratom miatt, de ha azt mondom: bánok mindent, akkor ettől a pillanattól máris kész a Gondviselés új „útvonalterve" számomra, mint a GPS-ben! Ez a terv a mostani énem számára – mindent belekombinálva a legjobb. A legjobb saját magam számára és a legtöbbet adok ezáltal mindenki másnak is. Tehát teljesen benne vagyok Isten akaratában. A következő pillanatig, mert ha nem is mondom, de újra és újra kilépek. Tehát újra

és újra vissza kell lépnem Isten akaratába. És mivel én ezt sem tudom megvalósítani, a Szűzanyát kérem, hogy Ő segítsen folyton visszalépni Isten akaratába. Én tehát nem tudom, mi az Isten akarata. De amit leginkább annak látok, azt kell tennem. Azért, mert Isten megmutatja azt, amit akar, vagy öntudatlanul is arra vezet.

Az én feladatom tehát az, hogy egy totális nyitottsággal figyelve minden körülményre, állapotbeli kötelességre, isteni jelzésre keressem Isten akaratát és amit leginkább annak látok, kövessem. Mint egy világklaszszis futballista, aki minden szempontot mindig figyel és minden mozdulatát ez a cél irányítja.

Ez objektíve lehet téves. Például a klinikán tévesen másik betegszobába mentem. Ekkor az ápolónők és az orvosok segíteni akartak. Kérdezték: a beteg anyja neve? Nem tudom. Melyik helységből jött? Nem tudom, mert pap vagyok, aki nem ismerem a beteget. Szükségszerűen egy hitvallás lett a beszélgetésből. Az, hogy odamentem objektíve tévedés volt részemről, de Isten ezekhez az egészségügyi dolgozókhoz akart küldeni.

És lehetek bizonytalanságban. Jézus mindig Isten akaratában volt, de ő sem mindig látta ezt. Bizonytalan volt. Pl. amikor így kiáltott fel, Istenem, Istenem, miért hagytál el engem.

És amikor Isten akaratában vagyunk, garantált a végtelen nagy eredmény. Minden eredményt Isten nem mutat meg, sőt... csak néha jelzést ad. Annyi eredményt mutat meg, amennyire szükségünk van.

Volt egy eset, amikor megmutatta, hogy milyen nagy dolgokat hoz ki banális tetteimből. A papi jubileum évében csoportosan Rómába zarándokoltunk autóbusszal. Az utazás alatt természetesen segítettem idős, beteg paptársamat. Kabátját feladni, csomagját vinni. Amit mindenki ismeretlennek is meg tesz. Ekkor a pápai szentmise volt a legkiemelkedőbb esemény. Amikor erre a Szent Péter térre érkeztünk, már éppen megtaláltuk a székeinket a kijelölt helyen. Ekkor ez az idős paptestvérem azt kérte, hogy kísérjem ki. Belém villant, hogy miért nem akkor szólt, amikor kint álltunk és vártunk. Így lekéssük a legfontosabb eseményt, amiért ide zarándokoltunk. Szerencsére nem szóltam semmit, közben megértettem: Ha Isten ezt akarja, akkor ez lesz a jó. És elindultunk kifelé. Áradva hömpölygött velünk szembe a sok ezer érkező pap. Mindenki majdnem eltaposott, mire észrevettek bennünket. Aztán udvariasan helyet biztosítottak és jól megnéztek bennünket. Azt éreztem, hogy mindenkinek újra és újra üzenjük, hogy a legfontosabb most is a szeretet.

Nem is gondoltam volna, de visszaértünk időben. A szentmisén a tűző napon az idős atya egyre jobban görcsbe merevedett. Azt hittem, nem bírja ki a mise végéig, de minden erejét összeszedve kitartott. A mise után a Duna TV stábja látva paptársam hősiességét, velem készített riportot. A témát számomra az szolgáltatta, hogy milyen áldozatok árán vannak itt a papok. A kamerás nagyon ügyesen mutatta közben a háttérben szenvedő atyát. Talán életem legnagyobb prédikációja lett, mert ekkor – így mondták nekem – 200 ezer néző is nézte ezt a műsort. Azzal, hogy banális, hétköznapi segítséget nyújtottam az atyának, meg azzal, hogy kész voltam a pápai misét is elveszíteni, egy minden emberi elgondolásomnál nagyobb dolog építője lettem. Mert Isten akarata végtelenül több, mint a mi legszebb emberi akaratunk.

Még egy fontos kiegészítés. Azért is szoktam imádkozni, hogy Isten akarata valósuljon meg visszamenőleg is. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ismétlődjön meg egy-egy esemény. Egy példával szemléltetem, hogy is képzelem el ezt a visszamenőleges történést.

Tíz évvel ez előtt együtt utaztam valakivel. Isten azt akarta, hogy szeressem és ez által megtérjen az illető. Én nem szerettem. De Isten már akkor, tíz évvel ezelőtt

meg tudta adni neki a megtérés kegyelmét. Nem úgy, ahogy Isten eredetileg akarta, (szeretet tettem által) hanem az által, hogy tudta: tíz év múlva fogok imádkozni ezért. Az utólagos imám által a lényeget, a megtérést meg tudta adni. Mert Istennek nem az a lényeg, hogy a vonaton és nem az, hogy akkori tettemmel, hanem az, hogy általam megadhassa azt a kegyelmet. A példában a megtérést.

Aki azt érzi, hogy végleg elrontott bármit is, annak nagy szeretettel mondom: Minden elrontott tettünket utólagosan is Isten akaratává tudjuk változtatni. Az imént mondottak értelmében. Imánk és hitünk által. Mert bármit kértek, higgyétek, hogy megkapjátok, mondta Jézus.

De mikor látjuk ezt az eredményt? Itt a buktató. Az imánk és hitünk eredménye sosem egyenlő azzal, amit látunk. Isten mérhetetlenül többet ad, mint amit látunk, mert csak annyit mutat meg, amennyire szükségünk van. A feltétel annyi, hogy ehhez arányosan nagy, gyermeki hittel kérjük.

Szent Pál gondolatára visszatérve: Gyöngeségemben segítségemre sietett a Lélek. Mert azt sem tudtam, hogyan kell imádkoznom. Úgy érzem, hogy tőlem ezt az imát kéri: Szűzanyám segíts, hogy életem minden pil-

lanatában Isten akarata legyek. Másokkal, mindenkivel együtt és ez visszamenőleg is megvalósuljon.

U. i. Összefoglalva: mire alapozódik az, hogy visszamenőlegesen is Isten akaratává tudjuk változtatni tetteinket?

1. Isten végtelenül szeret engem is, és mindenki mást is.
2. Bármit kértek, higgyétek, hogy megkapjátok.
3. Isten mindent tud előre.
4. Tetteink eredménye nem egyenlő azzal, amit látunk. Isten mérhetetlenül többet hoz ki belőlünk annál, mint amit megmutat.

Káromkodni tanított

Mt 13, 30

Jézus így tanít: „hadd nőjön az aratásig a konkoly is a búza közt.” Meddig hagyjuk?

A katonaságnál volt egy tizedes, aki nagy örömét lelte abban, hogy parancsolgatott az újoncoknak, azaz nekünk. Én pedig arra gondoltam, hogy Istentől kapta a hatalmát. Istennek engedelmeskedtem, amikor azt parancsolta, hogy egyik katonatársammal mossuk fel a folyosót. Immáron hatodszor, hetedszer. Katonatársam majd szét robbant a méregtől, hogy mennyire kitol velünk. Hogy semmi értelme ennek a munkának és csak a hatalmát fitogtatja. Attól féltem, hogy agyvérzést kap. Én pedig arra gondoltam, hogy milyen jó nekem, mert semmi gondom nincs. Isten ennyit kér, – a tizedes által – hogy mossam fel a folyosót.

Azonban aggódtam látva, hogy mennyire félre érti. Hogy meddig kell ezt hagynom? De továbbra is engedelmeskedtem parancsainak.

Később egy nagy gyakorlaton vettünk részt. A gyakorlatot egy falu szélén lefújták és a környékről a gye-

rekek odajöttek. A tizedes elkezdte káromkodásra tanítani őket. Én odamentem és átvettem a szót. Gyerekek! Ide figyeljetek! Látjátok itt semmi jót nem tanultok, mindnyájan menjetek szépen haza. Lehet, hogy az életben még találkozunk, lehet hogy nem, de nektek most jobb, ha hazamentek. És elintegettem őket.

De miközben én a gyerekekhez beszéltem, a tizedes szinte rám rontva felém fordult és harminc centire az arcomtól üvöltötte, hogy parancs... .hogy menjek onnan, hogy hallgassak, hogy parancsmegtagadás, hogy fogda, hogy hadbíróságra kerülök... Ordított, toporzékolt és vörös volt a dühtől, mint a rák. Én pedig mintha nem is létezne, beszéltem a gyerekekhez és mosolyogva integettem nekik.

Én természetesen kész voltam minden várható következményre. Azt éreztem, hogy mindenben engedelmeskedni kell az Istentől kirendelt elöljárómnak. Jelen esetben a tizedesnek. De csak a bűn határáig. Amikor ő bűnt parancsolt – hogy t. i. a gyerekek lelki megrontásába ne szóljak bele, ott inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embernek.

Mindenki döbbenten várta, hogy mi lesz ebből. És nem lett belőle semmi. A tizedes egyetlen szót sem szólt utána.

De a tizedes lelkében valami lényeges változás történt. Ő mindeddig meg volt győződve arról, hogy félek tőle, hogy szolgalelkű vagyok, hogy érdemeket akarok szerezni nála, azaz bevágódni. És Isten teremtett egy olyan helyzetet, amelyben be kellett mutatnom a tizedesnek, hogy egyáltalán nem félek tőle, hogy szemrebbenés nélkül merek szembeszállni vele.

Visszakanyarodva az evangéliumi részhez: Isten megengedett egy olyan helyzetet, ahol éppen Ő kérte, hogy a felebarát javára föllépjek. Ne engedjem tovább nőni a konkolyt.

Autós tanfolyam

Róm 8, 28-30

A mai szentleckében ezt hallottuk: „Tudjuk, hogy az Isten szeretőknek minden a javára válik”... Továbbá: hogy „akiket kiválasztott... azokat meg is dicsőítette”.

Ebben a kis összeválogatásban benne van a veszítés is, benne van a megdicsőülés is. Ezt éltem meg az alábbi történetben is.

Fiatalon vágytam arra, hogy autóvezetői jogosítványt szerezzek. Reméltem, hogy ez a katonaságnál sikerül. Nem így történt. Később a szemináriumban szintén nem volt erre lehetőség. Azonban ötödéves koromban nemcsak hogy lehetőség nyílt erre, hanem szinte kötelező volt. Nyomatékkal figyelmeztettek bennünket, hogy lehetőleg mindenki jelentkezzen.

Én viszont arra gondoltam, hogy a papszentelés előtti utolsó évben egészen Istenre akarok koncentrálni. Tudtam, hogy a jogosítvány megszerzése időben és pszichésen komoly tényező. Ez egy evilági dolog, mely elvonja majd a figyelmemet arról, hogy teljességgel az

Istennek és a felebarátnak a szolgálata töltsön be éppen az odaszentelődés időszakában.

Természetesen tudatában voltam, hogy a gépjármű vezetési engedély mennyire fontos. Továbbá annak, hogy a papi életben már nem biztos, hogy helyben és könnyen járhatok tanfolyamra. Papi teendőim is akadályozhatnak majd.

Kérdezték is mások, hogy mi lesz, ha nem lesz jogsim, a papi munkámhoz? Akkor, amikor kell? Én nem tudtam erre a választ. Csak azt éreztem, hogy éppen Istenért vállalnom kell ezt a kockázatot.

A többieknek megkezdődött a tanfolyam. Láttam, hogy tényleg nagy energiákat von el tőlük. És bizony még év vége felé is pótvizsgázgattak néhányan.

Aztán felszenteltek. Az egyházmegyében alig volt olyan hely, ahol autós vizsgát lehetett tenni. Első helyemen, Békéscsabán, megyeszékhely lévén ez a lehetőség adta magát.

A kezdeti nehézségek viszont alaposan lefoglaltak, és már ránk köszöntött a szeptember, amikor egy vőlegény megkérdezte, hogy van-e jogsim? Nincs, de akarok szerezni, válaszoltam. Akkor pattanjak fel a motorra és irány a Tessedik Sámuel utca! Próbáltam szabadkozni, hogy de így, de úgy... Ne magyarázzak! Szinte

erővel föltett a motorra, fejemre föl a bukósisakot és már adta is a gázt. A felvételnél azt mondták, hogy kezdődik ugyan egy tanfolyam holnap után, de már 23-an jelentkeztek és 25 fővel indul. Biztos, hogy lekésem, de ha akarom megpróbálhatom. Már mentem is az orvosi vizsgára és két nap múlva – magam is csodálkoztam – én is a kezdők között voltam.

Itt a legideálisabb feltételek mellett készülhettem. A plébánián 4-en voltunk papok, a lehető legszabadabb voltam. Számomra különösen fontos volt, hogy itt a tanfolyamon apostolkodhattam, mert a 25 között egyetlen egyházi személy voltam. Kispapként 20-25 papnövendék között végeztem volna a tanfolyamot, ott alig figyelt volna rám valaki. Mint Isten-szeretőnek javamra vált a kockáztatás. Az annyira vágyott jogosítványt és papi sikereimet is kockáztatva még jobban kiválasztott lehettem. A vizsga is sikerült. Isten megdicsőített.

Hivatásom

Mt 13,44

A mai evangélium a szántóföldben elrejtett kincsről szól. Amelyért mindent odaad, aki azt megtalálja. Az én életemben is van egy ilyen kincs, és ez Isten, akit a papi hivatásomra mondott igennel különleges módon választottam.

Nagyon vallásos családból származom, minden nap jártam ministrálni, csak jó papokkal találkoztam, de soha eszembe sem jutott, hogy esetleg pap legyek.

Negyedik gimnazistaként karácsonyra hazamentünk. Szegeden nap közben elmentem imádkozni a templomba és ott úgy éreztem, mintha egy leplet húztak volna el előlem, hogy most el kell döntenem, hogy mi legyek. És azt éreztem, hogy itt az a kérdés, hogy pap legyek e vagy ne. De tudtam azt is, hogy ez a döntésem végleges lesz. Ha igent mondok, akkor boldog leszek, ha nemet, akkor egy szerencsétlen leszek. Olyan, aki sok mindent csinált már, de a sok i betű egyikére sem kerül föl a pont.

Én papnak? Teljesen alkalmatlan vagyok. Emberek örök életéért felelni? Hogy jövök én ahhoz? De eszembe

jutott Jézus ígérete: „aki elhagyja értem apját, anyját, testvérét, családját és földjét, száz annyit kap és az örök életet.” Az örök élet elvesztése eszembe sem jutott. De a száz annyi! Már itt a földön...

Ez az. Ezért bármi áldozatot érdemes meghozni. És azt mondtam Jézusnak: Én kimondom az igent a száz annyiért, de hogy jó pap legyek, arról te gondoskodj. És úgy jöttem ki a templomból, hogy végleg odaadtam mindent. Egyébként soha életemben egyetlen pillanatra sem gondoltam azt, hogy megbántam.

A szemináriumban extatikus boldogságban éltem. Engem egyedül Isten érdekelt és ott az órákon Istenről tanultunk. A kápolnában Istenhez szóltunk. Minden, amit csináltunk az olyan volt, amit szerettem. A folyosón volt kitéve egy kép: A Szentlélek galamb képében. Aláírva: Jöjj Szentlélek és szereteted tüzét gyullaszd lángra bennünk. És én erre pillantva mindig egy végtelen boldogságot éreztem. Pedig naponta 20-szor is elmentem előtte.

Én semmi problémát nem láttam. Biztos volt sok minden, de én csak az örömök folyamatát éltem.

Meg is fogalmaztam hamarosan: én már megkaptam a száz annyit, mint más egész életében. És most is úgy érzem, hogy akkorra már előre ki lettem fizetve. Még akkor is, ha újabb örömök nélkül nem tudnék élni.

Vasárnaponként mindig bejött egy-egy régi ismerősöm és beszélgettünk. A harmadik ilyen beszélgetés után rájöttem, hogy abból áll a beszélgetésünk, hogy meghallgatom, hogy milyen szörnyű nehéz az illető élete. Az ötödik beszélgetés után azt hittem, hogy az emberek sajnáltatják magukat. A tízedik beszélgetés után rádöbbentem, hogy az emberek fuldokolnak az élet nehézségeitől – én meg úszok a boldogságtól.

De hát én nem azért jöttem papnak, hogy megmeneküljek az élet nehézségeitől, hanem éppen azzal, hogy minden áldozatot meghozok. És nekem semmi nehézségem nincs.

És elkezdtem vágyakozni arra, hogy jöjjön valami nehézség. És teltek a napok, a hetek, de nekem csak újabb és újabb örömök jöttek. Végül már szinte elviselhetetlenül vágytam arra, hogy jöjjön valami igazi nehézség, hogy ki tudjam mutatni azt, hogy a legnagyobb hősiességre is kész vagyok. És ekkor, – a szegedi szemináriumból egyes egyedül engem – behívtak katonának. Két rendkívül nehéz év következett, de ennél nagyobb ajándékot nekem nem lehetett volna adni. De ez már másik történet.

Mária kis tükörképe

Lk 1,31

A mai nap Szűz Máriára tekintünk. Ő mindnyájunknak példaképe. Most arról szeretnék beszélni, hogyan tükröződött vissza Mária élete édesanyám életében. Többnyire az ő emlékirataiból idézek.

A mai Evangéliumi szakaszban hallottuk: „Ne félj Mária. Kegyelmet találtál Istennél. Mert íme gyermeket fogansz méhedben és fiút szülsz."

Édesanyám keresztneve is Mária. Én ezt is ajándéknak érzem, hogy a neve is Szűz Máriát tükrözi. Hat fiúgyermeket szült – a két leány mellett. Hét gyereket neveltek fel. És hogy talált kegyelmet Istennél?

Fiatal lány korában komponált magának egy imádságot: „Imádkozom a tiszta jegyességért. A tiszta házaséletért. A szent édesanyaságért."

Másik imája, amihez mindig visszatért: „Csupán átadom magam Isten tervének. Amit rólam elképzelt, én azt szét nem rombolom."

„1944-ben esküdtünk. Tóbiás násszal kezdtük a házasságot. Három nap ima és önmegtagadás." „45 ka-

rácsony éjszakáján megszületett az első gyermekünk." Szülés után édesanyám hallotta az éjféli miséről hazafelé tartó emberek beszédét az ablaka alatt.

„1952-ben, februárban temettük Tamáska fiamat. Ekkor mindenki ostromolt, kollégák, rokonok: legyen eszünk, nem tudjuk őket felnevelni, ne legyen több gyerek. Én csak azt ismételgettem. Legyen meg a Te akaratod. Én a Te művedet soha le nem rombolom. És novemberben megszületett az ötödik gyermekem.

53 kegyetlenül hideg tél volt. A csapba befagyott a víz, sokáig kútról hoztuk a vizet. Egy lavórban, kevés vízben fürösztöttem az újszülöttet. Nem törődött akkor már velünk senki. Segélyt nem kaptunk, mert nem kötelesek adni – mondták a férjem munkahelyén, a bankban. És ezt a gyermekemet különös szépséggel, tehetséggel, jó lelkülettel áldotta meg az Isten. Dacára annak, hogy abban az időben üldözték a vallásos gyerekeket, végig kitűnő tanuló volt. Énekes lett belőle." Énekelt Japánban és sok más országban.

„1958-ban József fiam virágvasárnapra született. Nagycsütörtökön már otthon voltam. Az a nagycsütörtök éjszaka örök emlékemben maradt. Az egyik karomon a pólyás baba, a másik karomon a kis György sírdogált, (aki szintén pap lett) én meg középen sírtam

egy fotelben ülve. Gyenge voltam és erőtlen... Majd mikor elhallgattak, a pólyás babának nem volt helye, ahova letegyem. Az Úr Jézus képe alatt egy íróasztalon helyeztem el és ezt mondtam:

'Úr Jézus neveld fel! Mert én már nem tudom!' Ezt egész szívemből kértem... Felnevelte: szinte nem is vettem észre! Szépnek, jónak, tehetségesnek, sok örömemre a mai napig. Ez a József fiam üvegfestő lett."

József testvérünknek anyukánk halála előtt 5 nappal volt üvegfestészeti kiállítása a Mátyás Templomban és a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma Székházában tárlata. Ezt a televízió is közvetítette. Ezen a rendezvényen édesanyánk, (86-ik évének betöltése után) még személyesen részt tudott venni.

„Egyszer novemberben, estefelé a cserépkályha elé kuporodtunk én és a kisgyerekeim. A kályha ajtaját kinyitottam, hogy az élő parázs jobban melegítsen. Hátunkat pokróccal betakartam (mert hideg volt a szoba) és egymást átölelve énekeltem, mert azzal mindig le tudtam kötni a figyelmüket. Közben, magamban kértem az Úr Jézust: ne kérjenek máma már enni a gyerekek, mert semmi-semmi ennivaló nincs és pénzem sem. Csöndben szépen énekeltem és ők hallgatták.

Váratlanul megszólalt a csengő. Egy idős leány jött (napi áldozó volt) közvetve ismertem csak, és nem is volt többé nálam. Bejött és azt mondta: 'Ma reggel az Úr Jézus szólt nekem, hogy ennivalót vigyek valakinek. Ne sértődjön meg Perlakiné, magukra gondoltam' és a kis kosárból kenyér, alma, felvágott stb. került elő. – Én erre azt mondtam: Magát valóban az Úr Jézus küldte! Köszönöm!"

„Egyik gyermekem 9 éves korában egy napon azzal jött haza az iskolából, hogy 'Édesanya az egyik osztálytársamnak (roma) nyolcadik testvére született és az egész osztály ezen nevetett.' Ő ezt nagyon zokon vette, mert heten voltak akkor testvérek és ezt ő mindig szégyellte... én ezt tudtam róla... Ekkor kétségbeesve ránéztem az Úr Jézus képére és szívből kérdeztem: Hogy mondom én meg ennek a gyereknek, hogy neki is lesz nyolcadik testvére (harmadik hónapban voltam akkor).

Egy reggel így szólt ez a gyermekem: 'Édesanya érdekeset álmodtam. Azt álmodtam, hogy itt voltunk a verandán. Édesapa, te, meg én! Édesapa karján volt egy pólyás baba. Az Úr Jézus benyitott a verandaajtón... Rám nézett és azt mondta: „Ezt az új kisbabát adom nektek, fogadd el!'

Én abban a percben tudtam, hogy az Úr Jézus jött el hozzá és én ekkor azt mondtam: Így igaz kislányom, testvéred fog születni... .”

Édesanyám 79 éves korában írta le visszaemlékezéseit. Egyik mondatát idézem még ebből:

„Most a harcok után nagyon boldog öregasszony vagyok. Az Isten tesz engem boldoggá.”

Nekem pedig azt juttatja eszembe: A maga szintjén tükröződik édesanyám életében a Boldogságos Szent Szűz éneke is „Boldognak hirdet engem minden nemzedék.”

Amit a százados akart

Mt 22,35 és Mk.1, 13

A mai Evangéliumi szakaszban azt hallottuk: „egy törvénytudó alattomos szándékkal tett fel kérdést" Jézusnak. Tehát ártó szándékkal.

Más helyen leírja a Szentírás, hogy a „Sátán Jézust megkísértette". A Miatyánkban pedig azt kérjük a Mennyei Atyától : „Ne vígy minket kísértésbe".

A gonosz emberek és főként a Sátán megkísért, de Istentől is kérni kell, hogy ne vigyen kísértésbe? Hogy ezt megértsük, tudatosítsuk, mit jelent a kísértés. Egy választás elé kerülünk. Méghozzá egy olyan választás elé, amelyik kellemesnek, vonzónak tűnik számunkra.

Isten teremtett élettelen dolgokat. Egy kő pl. nem tud másként reagálni semmire. Nincs szabad akarata. Az embernek Isten szabad akaratot adott. Folyamatosan választások elé állít bennünket. Ezt nevezhetjük kísértésnek is.

A törvénytudó és Isten között a különbség az, hogy őt ártó szándék vezeti, Istent pedig az a szándék, hogy érdemünk legyen.

Amikor azt imádkozzuk a Miatyánkban, hogy ne vígy minket kísértésbe, akkor azt kérjük, hogy olyan nehéz választásba ne vigyen bennünket, amiben ténylegesen elbuknánk.

Most mondok erre példát az életemből.

A honvédkórházból egy kisebb bokaműtét után hazaérkezve egy ideig a gyengélkedőn voltam, amíg elintézték az egészségügyi szabadságolásomat. Végre eltelt ez a néhány nap. Éppen csomagoltam és indultam a szabadságra, amikor a politikai tiszt odajött és szólt, hogy vendégem van. Kicsoda? Hát Szegedről egy százados. De én indulok szabadságra! Nem baj, majd gondoskodom, hogy kiérjen időben az állomásra. Jó, hát akkor megyek. És találkoztam azzal a századossal. Előzőleg már hallottam róla, ha nem is sokat. A rendőrségnek a papokkal foglalkozó nyomozója volt Szegeden.

Beszélgettünk egy kicsit sportról, katonaságról. Ártatlan dolgokat kérdezett. Aztán kisvártatva felkeltem, hogy ki kell érnem az állomásra, mert indul a vonatom. Még a kapun is ki kell jutnom. Ó, hát ne izguljak, majd segít ő. Éppen Szegedre megy. Elvisz autóval. Erre megkérdeztem, hogy ez parancs? Mert akkor maradok, de ha nem, akkor mennem kell. Dehogy parancs, de dél-

után lesz a tévében a válogatott meccs. Siófokon megnézzük, aztán irány haza. Elnézést, de tessék világosan válaszolni: parancs, hogy menjek autóval, vagy nem. Nagyon ideges és mérges lett,... de hát nem, nem parancs. Még húzta az időt. Néhány perc múlva felkeltem és mondtam: elnézést kérek, de ha nincs parancs, én indulok. Akkor másnap reggel 9-re legyek bent a rendőrségen. (Mondta, hogy pontosan hol.)

Berohantam a politikai tiszthez: most már azonnal intézkedjen, mert megígérte, hogy kijutok a vonathoz. Azt sehogy sem értette, miért nem a százados visz haza, de aztán telefonált a kapuügyeletesnek. Itt általában 20 percig, akár fél óráig tartott az ellenőrzés, hogy a fésű, a tükör, a gombkészlet rendben van e és illően hagyjuk e el a laktanyát. Ez alkalommal azonban csak odaszóltam a kapusnak, az pedig már nyitotta is a sorompót és sántikálva, de azért futva törtem magam a másfél kilométernyire lévő állomás felé. Ekkor még elég friss volt a műtét helye. Éppen el is értem a vonatot. Éjfél után valamikor érkeztem haza.

Másnap reggel 9-re bent is voltam a rendőrségen. Tudtam, hogy meg fog várakoztatni, ezért vittem magammal Rejtő könyvet. Arra már nem emlékszem mennyi (de azért nem volt több, mint egy óra) várako-

zás után behívott. Itt ismét a sport és más ártatlan dolog került szóba. A sportról nagy hévvel beszéltem. Aztán hozzászólt, hogy igen, én támadó játékos vagyok, ő pedig védő... Ekkor bezárultam. Többet egy szót sem szóltam. Amíg ártatlan téma jött, addig beszéltem, de egyébként semmit. Miután látta, hogy nem jutunk dűlőre, befejezte a beszélgetést és annyit mondott udvariasan, hogy csak az volna a kérése, hogy ezekről ne beszéljek senkinek. Elváltunk.

Egyenesen a szemináriumba mentem és ott mindenkinek nagy hangon meséltem, hogy behívtak, hogy miket kérdeztek. Úgy emlékszem, azt is, hogy megkértek, hogy ezekről egy szót sem mondjak senkinek... Ezek után soha többé nem kellett rendőri kihallgatásra mennem.

Nyilván azért, mert úgy láttak, hogy fafejű vagyok, viszont jelentéktelen kis pont ahhoz, hogy nekik megérje az, hogy látványt csináljanak ügyemből.

Összegezve a mondottakat: Ez kísértés volt. Hogy a válogatott meccset megnézzem. Hogy a kényelmes utazást válasszam. Egyáltalán azt, hogy ne kockáztassam a szabadságra menést. (Ez egy katonának nem kis dolog.) Hogy a hatalom emberének haragját magamra ne vonjam. És nem bűnös dolgot kért tőlem. De ez olyan

mézesmadzag volt, amely függőséget indított volna el. Már két úrnak szolgáltam volna, amit nem lehet.

Kísértés volt, de igenem által nem vesztettem semmit. Sőt. Egy életre szabadon hagytak. Tehát ez a kísértés egy ajándék volt számomra a Mennyei Atya részéről. A lényegről nem is beszélve, hogy Istenbe vetett hitemről tanúságot tehettem.

Egyébként ajándék volt a történetben szereplő tisztek számára is. Akaratuk ellenére jót tettek ugyanis az Isten emberével. A politikai tiszt, aki gondoskodott arról, hogy kijussak a laktanyából. A BM-es százados pedig, hogy megtorlás nélkül tudomásul vette a számukra kellemetlen kiállásomat és a hírverést ellenük. Tehát én nekik hálával tartozom. Imáimban benne is vannak.

De megajándékozta Isten azokat is, akiknek mindezt elmondtam. Akkor többek közt a kispapokat, most a prédikáció hallgatóit.

Amit mondani akarok: Isten ajándékoz akkor is, amikor kísértésbe kerülünk. Bennünket is. Általunk pedig másokat is.

Üdvözülhet e Kalasnyikov?

Mt 5,44

Ismerjük a kereszténység tanítását: Szeressétek ellenségeiteket. Mindenkit? Az emberiség pusztítóit is? Erre keressük most a választ.

Mihail Kalasnyikov neve a volt katonák közt, de máshol is nagyon ismerős. A róla elnevezett géppisztoly feltalálója. Felolvasok egy rövid cikket, mely a végrendeletével kapcsolatos.

Ez megtalálható egy levélben, melyet Kirill moszkvai ortodox patriarchának küldött. „A fájdalom, mely mélységesen gyötör lelkemben, elviselhetetlen. Állandóan ismételgetek egy kérdést, mely nem hagy nyugodni: Ha az én fegyverem annyi embert megölt, nem vagyok bűnös az olyan félelmetes számú emberi élet elpusztulásáért?”

Kalasnyikov 2013.december 23-án halt meg. Ténylegesen maga után hagyva a vérontásnak egy végtelen láncolatát, amit az ő fegyvere okozott. Ez a fegyver szinte tökéletesen használható, ideális a hatékonysága és alapvetően nem költséges az előállítása.

Az elhunyt nem akarta, hogy múzeumot hozzanak létre emlékére, hanem egy szerzetes kolostort, mely megemlékezik róla. Más szóval, ahol imádkoznak érte.

Képzeljük el, hány ember halálát okozta az általa kitalált fegyver. Egy ember élete kioltása is túl sok. Nem tudom, hány emberéletet oltottak ki ezzel a fegyverrel, de nem százakat, nem is ezreket. Nem is tízezreket. Százezreket, talán milliót, milliókat? Hány családot tett tönkre ezzel. Hányan lettek árvák?

És mekkora lehet azok száma, akik megsebesültek általa. Hány ember borzalmas szenvedését jelenti ez? Mekkora a tömege azoknak, akik egész életükben nyomorult fogyatékkal élték le életüket?

Isten ennek az embernek is megbocsát? És azt kéri, hogy mi is bocsássunk meg?

Igen, ezt kéri. De az az Isten kéri ezt, aki jóra tudja fordítani mindezt a borzalmas fájdalom tengert, melyet Kalasnyikov okozott. Hogyan?

Az első tényező, amely segít megsejteni ezt: A szenvedés nem azt jelenti, amit mi érzünk és gondolunk róla. Valójában Isten eszköze, amely megváltoztatja az embert. Jézus maga is szenvedéssel váltott meg. Isten végtelenül szeret minden embert. Mindent jóra akar fordítani.

Gondoljunk arra, hogy ha Isten nem tud másként megmenteni ember tömegeket az örök szenvedéstől, a kárhozattól, akkor már másként nézünk a valóban borzalmas dologra, a szenvedésre. Tehát akkor, ha a Kalasnyikov által okozott szenvedések az örök boldogságba juttattak tengernyi embert. Istennek végül is ez a célja. Hiszem azt, hogy Isten végtelen szeretetéből és irgalmából Júdás is, Kalasnyikov is az emberek megváltásának eszköze lett.

Most azt nem részletezem, hogy Kalasnyikov ilyetén megtérése mennyi ateista elvtársának a hitét ébresztette fel. Képzeljük el, mennyi harcostársa csodálta és példázta őt. Biztos, hogy óriási létszámról van szó, akiket ezzel Istenhez közelebb vitt. Ez végtelenül jelentős dolog, de most személyes érintettségemről akarok beszélni.

Belegondoltam, hogy mit jelentett az én életemben Kalasnyikov. Azzal a géppisztollyal lettem a Magyar Néphadsereg kiváló katonája, amelyet ő talált ki. Igaz, hogy az ekkori éjjeli kiváló eredményű lövéseket nem is én adtam le, hanem egy Légrádi nevű katonatársam. De ezáltal Kalasnyikov őt is hozzásegítette ahhoz, hogy egy papnak a sikerét, tanúságtételét hatékonyabbá tegye. Ki tudja, lehet, hogy ez a katona az

örök boldogságot köszönheti ennek a jótettének? Ez esetben Kalasnyikov egy ember örök életének megszerzéséhez járult hozzá. Ez abszurdnak hangzik, de Isten szeretete így működik. Mindenből jót hoz elő. Aztán ez a kitűntetés nem azért jelentős, mert engem többre értékeltek a hadseregben, hanem azért, mert a Krisztusról való tanúságtételemet tette hitelesebbé, vonzóbbá.

Kalasnyikovnak is köszönhetem azt, hogy 7 nap jutalomszabadságot kaptam a katonaságnál – többek közt a géppisztolya miatt. És ez nekem akkor nagyon komoly ajándék volt.

És én – Istennek hála – nem lőttem rá senkire, de arról sokak előtt tanúságot tettem, (ott a seregben is, de még inkább a későbbi prédikációimban) hogy inkább vállalom a halált, de nem lövök. T. i. azzal a géppisztollyal, amit Kalasnyikov talált ki. Isten belevonta ilyetén tanúságtételeimbe Kalasnyikovot is. Anélkül, hogy valaha is tudott volna létezésemről.

Hány embernek prédikáltam mindarról a tanúságtételről, amiben valahol Kalasnyikov is benne volt. És akik ennek hatására jobbak lettek? A láncolat tovább gyűrűzött. Isten ennek az embernek dolgaiból mi minden jót hoz elő.

De az igazi fordulat, amit Isten megtesz általa, nem az elmondottakban áll. Én a következőkben látom Isten művét – a rossznak a jóvá változtatásában:

Kalasnyikov már életében – amint hallottuk, rádöbbent arra, milyen szörnyűséges gyümölcsei lettek életének, talentumainak. Amikor megérkezett az ítéletre, akkor végképp szembesült azzal a végtelen borzalommal, amit okozott. Képzeljük el azt a hálát, amit ebben a helyzetben Kalasnyikov érez az iránt, aki az ő szörnyűséges helyzetében Isten irgalmát kiesdi. Én ezt az irgalmat kérem a Szűzanya által.

Ő életében szinte semmit nem tudott volna jóvá tenni. De odafentről – én általam, mi általunk mindent helyre akar hozni és Isten kegyelméből az említett módon ezt meg is tudja tenni. Hát egy olyan segítőt adott Isten általa nekem – ha egy mustármagnyi hitem van – aki minden képzeletnél nagyobb áldást tud leesdeni számunkra. És ő lesz az, aki bennünket naggyá tesz. Nem gondolom, hogy a világ szemében, hanem Isten szemében. Objektív – az egész világot elárasztó áldással.

Megbocsátani nem csak azt jelenti, hogy én nem haragszok, hanem azt is, hogy közreműködök Istennel abban, hogy jóvá tegye a bűnös mindazt, ami a maga részéről jóvátehetetlen.

Isten meg tudja és meg is adja azt, hogy az emberpusztító Kalasnyikov legyen a segítőm abban, hogy a világ jótevője legyek. Immáron odaföntről.

Mindez jótékony mesének hangzik? Hacsak nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be Isten országába. És a másik szentírási mondás: Aki hisz, annak minden lehetséges.

Semmelweis prófétai sorsa

Lk 4,29

A mai Evangéliumi szakaszban hallottuk, hogy Jézust Kafarnaumban „fölvitték a hegy tetejére... hogy onnan letaszítsák". A Szentírásból azt is tudjuk, hogy a prófétákat általában nem csak üldözték, hanem meg is ölték. A próféta az, aki kiáll az aktuális hatalom ellen a nép érdekében. Ez azt jelenti, hogy Isten sugallatát követve, lelkiismeretük szavára hallgatva segítenek az embereknek. Ez hasonlóképpen történik a profán világban is. Ők nem a vallási ügyekben, de ők is ugyanúgy az emberek javáért állnak ki. A különbség az, hogy őket ritkán nevezik prófétának.

Semmelweis Ignác magyar orvost „az anyák megmentőjeként" tiszteljük. Ő jó megfigyelőképessége és tapasztalatai, valamint a statisztikai adatok helyes értelmezése alapján lényegében a fertőtlenítést vezette be a kórházi szülészetben. Ezzel jelentősen csökkentette a gyermekágyi láz okozta halálozási arányt.

Módszerének elterjesztése érdekében szélmalomharcot vívott az akkori orvostársadalom tekintélyes képvi-

selőivel. Ragaszkodott a kórtermek rendszeres takarításához, szellőztetéséhez, napoztatásához és a gyakori ágyhuzatcseréhez. A takarékosságból szennyes ágynemű felhúzását elbocsátással büntette. Kötelezte az orvosokat és az ápolószemélyzetet a szülészeti osztályokra történő belépés előtti klórmész-oldatos kézmosásra (ez könyékig, körömkefével végrehajtott, negyedórás procedúra volt).

Akkoriban ezek rendkívül népszerűtlen intézkedések voltak. Jóllehet a kórokozó baktériumokat még nem ismerte, főorvosként kimutatta az aszeptikus fertőzést megelőző eljárások előnyeit a szülészetben és a sebészetben. Rájött, hogy a gyermekágyi lázat akaratlanul éppen az orvosok és orvostanhallgatók okozták azzal, hogy boncolás után átjártak a klinika szülészeti osztályára, és ott kezüket nem fertőtlenítve vizsgálták a várandós anyákat.

Mind gyakorlatával, mind írásaiban próbálta terjeszteni nézeteit, de sajnos az orvostársadalom nem vett róla tudomást. Eljárását mások nem alkalmazták. Tanait, az osztályán gyakorlatban bizonyított hasznosságuk ellenére, az orvosi közvélemény visszautasította. 1849-ben tanársegédi megbízatása lejárt, és nem hosszabbították meg bécsi szerződését.

1865-ben Bécsbe vitték elmegyógyintézetbe szóló beutalóval. Két héttel ezután az anyák megmentőjét brutálisan agyonverték a döblingi elmegyógyintézet pincéjében. Elmegyógyintézetbe utalásáról feleségének panaszait követően háromtagú konzílium döntött, akik „lehetőséget láttak orvosi indokkal történő eltávolítására". Dr. Ceizel Endre véleménye szerint nem volt elmebajos. Semmelweis felesége később megváltoztatta nevét és morfinista lett. Fia, Béla pedig öngyilkos lett. Ők egyébként nem akarták nehéz természetű családtagjuk halálát.

Semmelweis Ignácot nevezhetjük egy profán prófétának. Az emberek megmentésén fáradozott. Kapóra jött nehéz természete. Aztán pedig a hivatásából fakadó betegsége, amit egyébként egy vérbajban elhunyt nő boncolásakor kaphatott.

Szakmai tekintélyében megsértett ellensége bőven lehetett. Életében láthatjuk: A prófétákat és tanításukat nem fogadják el. Támadják és üldözik, sőt nem ritkán meg is ölik.

Milyen üzenete van mindennek számunkra?

Először: Sokan, igen sokan ki akarnak bújni a próféta szerepéből. Hány egyházi és világi vezető kibújik a prófétai szerepből? Karrierje vagy egyszerűen a veszélyek miatt. Imádkozzunk értük.

Második üzenet számunkra: Találkozunk prófétákkal, akik kellemetlen igazságokkal szembesítenek. Ilyenkor gyakran elkezdünk keresni valakit, aki bennünket igazol. Sajnos sok esetben egy hamis prófétát találva nyugtatjuk meg magunkat. Tudatosítsuk magunkban, hogy Isten ajándéka az, ha hittel elfogadjuk. Hogy ezen fájdalmas igazságok által értékesebb emberek leszünk. Többet tudunk ajándékozni másoknak.

Végül igen gyakran azért nem fogadjuk el a próféta szavát, mert nem valami elismert tekintély mondja.

Ezzel kapcsolatban említem egy saját tapasztalatomat. Már többször beszéltem erről, most csak leegyszerűsítve és röviden utalok rá.

Amint mindannyian, én is gyakorta kerestem a lehetőséget, hogy a lehető legjobbat csináljam. Több évtizedes papi élet után rátaláltam arra, hogy a Gondviselés minden pillanatomban ezt a lehető legjobbat akarja. Ez az Isten akarata. Ezt elég csak akarni és már benne is vagyok. Ez által a felismerés által forradalmian megváltozott az életem. Megtaláltam azt a mindenkori lehető legjobbat, amit tehetek.

Ezt sokaknak, másoknak is ajánlottam. Nem kevesen visszajeleztek, hogy az ő életükre is rendkívüli

hatással van. Hogy ezt azóta is minden nap kérik imájukban.

Sok papnak is elmondtam, vagy elküldtem, hogy olvassa. Az érdekes az, hogy egészen kivételes egy-két esettől eltekintve senki nem reagált közülük. Vagy bele sem gondolt, vagy nem értette meg. Vagy egyszerűen nem csinálta, mert nem hitte el. Éppen azért, mert ezt nem egy elismert, tekintélyes teológustól hallotta. Ugyanakkor szenvednek egyrészt a végtelen túlterheltségtől, másrészt pedig az eredménytelenségtől. Pedig Isten akarata mindkettő ellen valódi orvosság.

Imádkozzunk a prófétákért, de imádkozzunk magunkért is, hiszen valami módon mindannyian szintén próféták vagyunk. De azért is imádkozzunk, hogy hallgassunk azokra a prófétákra, akik Isten ajándékát közvetítik felénk.

Rossz anya vagyok?

Mt 5,45

Húsvét II. vasárnapja van. Az isteni irgalmasság vasárnapja. Isten „fölkelti napját jókra és gonoszokra." Tehát a gonoszokra is. Isten végtelen irgalommal, folyamatosan csak ajándékozni akar bennünket (mindenkit) és tőlünk is azt várja, hogy hasonlóképpen tegyünk. Válogatás nélkül, folyamatosan azon fáradozzunk, hogy mindenkinek a javára legyünk.

Volt egy nagy csokoládé húsvéti tojás, amit szerettem volna elajándékozni.

Egyik ismerősömet kérdeztem: hogy ment az ünnep. Senki nem látogatott meg. Hálátlanok az emberek, volt a válasza. Úgy reagáltam: nekünk Isten odaát sokkalta jobban visszafizet minden jót.

Erre ő: De azért jó lenne, ha már itt a földön is megfizetné.

Ekkor neki ajándékoztam a csokoládé tojást. Szép és kifejezetten húsvéti ajándék volt.

Nagyon örült neki. Az eset azonban nagyon elgondolkoztatott.

Én szeretnék segíteni mindenkit abban, hogy ne várjon viszonzást semmi jótéteményért. Most ezzel az ajándékkal mégis arra neveltem, hogy várja az azonnali jutalmazást? Elgondolkozva és megimádkozva mindezt lassan kirajzolódott számomra, hogyan szeretné az Isten. Két dolgot vár tőlünk.

1. Hogy mindig ajándékozni akarjunk.

2. Hogy azt mondjuk neki és abban a tudatban tegyük, hogy én vagyok a nulla, Te vagy a minden. Tehát a teljes alázat meg a teljes bizalom jegyében. Ekkor Jézus lesz a főszereplő, aki nélkül semmit sem tehetünk.

Az 1. pont azt is magában foglalja, hogy az embereknek mindent köszönjünk meg, mindent viszonozzunk anyagilag, materiálisan is. De ebből nem következik az, hogy jó irányba fejlődnek. A fejlődés Jézus műve lesz.

Mint az elkényeztetett gyerek esetében. Amikor mindent megadunk neki, akkor önzővé és élhetetlenné tesszük – legnagyobb jó szándékunk ellenére.

Tehát folytonosan keressük azt, hogyan tehetünk jót, de mindig szóljunk oda Jézusnak, hogy én megteszem a magam banális részét, de az eredményt Te tudod megadni. Soha ne felejtsük Jézus szavait: Nálam nélkül semmit sem tehettek.

Mindennek fényében egy konkrét kérdésről szeretnék beszélni.

Ma nagyon sok olyan keresztény édesanya van, aki mindent megad gyermekének, de a lényeget nem tudja átadni. Gyermeke hitetlen, vagy legalábbis nem gyakorló vallásos lesz. Sok édesanya kérdezte már tőlem: rossz anya voltam? Mit csináltam rosszul?

Mielőtt a kérdésre válaszolnék, a szeretet különböző fokozatairól mondok néhány szót.

Van olyan segítés, amikor az emberek elismerését akarják elérni. A farizeusoknak gyakran ez volt a céljuk. Ilyen sok politikus. Az egyik vezető több vagon búzát küldött árvaházaknak azért, hogy sikere legyen a választáson. Ez egy tényleges segítés a rászorulókon, de ez a politikus már megkapta a jutalmát. Nem Istentől várta a végtelen nagy jutalmat, hanem a földi dicsőség aprópénzével fizettette ki magát. Nem igazán önzetlen, de ez is segítés.

A keresztény ember szintje már más. A keresztény ember igyekszik azért segíteni, hogy másnak jobb legyen. Sokkal kevésbé vár viszonzást a földi életben. Ez már egy magasabb szint.

Egy újabb szint az édesanyák szeretete. Egy-egy édesanya szeretete között is van különbség, de általá-

nosan mégis egyértelmű: Földi életünk viszonylatában kiemelkedően magas szintű szeretet az édesanyák szeretete. Mindig a gyermeke javát keresi. Nem vár érte viszonzást, tehát igazi önzetlen szeretet. A felsoroltak közül ez hasonlít leginkább az Isten önzetlen szeretetéhez, mely a mi javunkat akarja. Sőt: olyan szeretet, mely minden áldozatot meghoz az emberekért. A legszörnyűbb fájdalmakat és a legcsúfosabb kudarcot is elviselve azért, hogy megváltson bennünket.

Most kérdezhetjük: rosszul csinálta Jézus, hogy így tett? Hisz a világ tele van háborúval, igazságtalansággal, éhezéssel, az élővilág pusztításával.

Nekünk keresztényeknek Jézus szava a válasz: „Nem ezeket kellett elszenvednie... hogy bemehessen dicsőségébe?" (Lk. 24.26.) Hogy lehetőleg mindenkit megmentsen? Mi hisszük: Jézus kudarca látszólagos kudarc. Ő már meggyőzte a világot.

A keresztény édesanyák kérdésére keressük a választ: rossz anya voltam? Most attól eltekintve, hogy mi emberek soha semmit nem tökéletesen csinálunk, de teljes bizonyossággal válaszolhatjuk az édesanyáknak: Nemde ezeket a kereszteket, kudarcokat, kell elszenvedniük az édesanyáknak, hogy gyermekükkel együtt bemehessenek az Isten országába? Szent Pál szavaival (Kol.3. 4-5):

„Hiszen meghaltatok és életetek Krisztussal az Istenben van elrejtve. Amikor Krisztus... megjelenik, vele együtt ti is megjelentek a dicsőségben."

Minden édesanyának állítom: Amellett, hogy soha nem tökéletesen csinálunk semmit – az Isten végtelenül önzetlen és áldozatos szeretetéhez (és a nagy szentek szeretetéhez) a ti édesanyai szeretetetek hasonlít a leginkább. Annak az Istennek a szeretetéhez, aki mindent meg fog jutalmazni ezred-íziglen – gyermekeitekben is.

De előbb a megváltó Jézus reménytelennek látszó kudarcán is át kell mennetek. Higgyetek benne, hogy éppen a ti kudarcélményetek által (is) gyermekeitek meg fognak menekülni. A ti áldozatos szeretetetek által és a ti hitetek által, amely semmilyen kilátástalanságban nem adja fel a reményt, nem veszíti el az irgalmas Istenbe vetett hitét. Keresztény édesanyák higgyétek: a ti kudarcotokban Jézus látszólagos kudarca ismétlődik meg, amely a feltámadásba vezet.

Nem ilyennek ismertelek

Jn 13,34

A mai Evangéliumban Jézus egyszerűen és világosan megmondja, mire kell törekednünk, mit kell tennünk. „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is." Jézusnak ebben az új parancsában van egy forradalmian új nemcsak az ószövetségi parancsokkal szemben, hanem a mai átlagos keresztény felfogásunkkal szemben is.

Én magam is sokáig azt gondoltam, de sok hívő is hozzám hasonlóan abban a tudatban él, hogy én szeretem az embereket és kész. Ezzel jó vagyok objektíve, jó vagyok Isten szemében. Pedig nem így van. Ez csak egy részlet ahhoz, hogy tényleg jó legyek.

Ismerjük a viccet, hogy a vak nénit segítettük átmenni a túloldalra. Pedig a vak néni nem akart átmenni. Tehát a jócselekedethez oda kell figyelni, ismerni kell a körülményeket és a felebarátot. További lényegi szempont: Isten segítségét is kérni kell ahhoz, hogy a jót tegyük.

Ez azt jelenti, hogy több irányba kell figyelnünk: Önmagunkra, hogy a jót akarjuk, a felebarátra és körülményeire, továbbá Istenre.

Egy alkalommal misézni mentem a szomszéd faluba. Vesztegetni való időm nem volt. Éppen csak annyi, hogy időben odaérjek. A falu szélén egy idősebb házaspár várt a buszra, mely a miséző helyem falujába ment. Eszembe jutott, hogy mért ne segítsek. Elviszem őket a templomig. Be is szálltak. Aztán gondoltam, hogy a falu közepéig csak el kell vinnem őket, hisz onnan még túl messze az állomás, ahova igyekeznek. Kicsit késni fogok a miséről, de meghozom értük ezt az áldozatot. Az állomásig már nem viszem el őket, hisz a szubszidiaritás elve alapján ők is megteszik a maguk részét. Botrányos késést nem vállalhatok föl azért, hogy szeressek.

Amikor kiszálltak a kocsiból, az asszony a kezembe nyomott egy száz forintost. Nem szoktunk ilyenkor elfogadni, de ha jó szívvel adják, most kivételesen elfogadom – villant át bennem és nagy sietve már mentem is. Kissé megkésve érkeztem misézni.

Másnap mondja a Munkáspárt vezetője, akivel együtt rendeztük a sakkversenyt, hogy nem ilyennek ismertelek. Miért, kérdezem? Hát nem elég, hogy pénzért viszem az embereket az állomásra, még el sem viszem

őket addig, ameddig kellene? Teljesen megdöbbentett. Gondolkoztam, hogy lehet ez? Hiszen én ez esetben tényleg csak szeretettből tettem mindent.

Aztán rájöttem, hogy mennyire nincs igazam. Én a falu központjától az állomásig mindig autóval közlekedtem. Ez egy nyílegyenes út, mindenütt elsőbbsége van. Autóval rálépek a gázpedálra és ott vagyok. De most szembesültem azzal, hogy ez gyalog, időseknek, nagy csomagokkal... Szóval nekik ugyanúgy buszra kellett szállni, mintha nem is vettem volna fel őket. Tehát nem volt segítség nekik. Ráadásul azt a pénzt elfogadtam, ami nem volt egy nagy összeg, de gondolhatták azt, hogy nekem a pénz a fontos.

Egyszóval: a legnagyobb jó szándékkal megbotránkoztattam ezeket az embereket. De nem csak őket, hanem azt a széles ismeretségi körüket, akik alig találkoznak pozitív hírrel egy pappal kapcsolatban. Hisz, amint később kiderült, ezek az emberek a Munkáspárt körébe tartoztak. Nekem egy életre leckét adott ez az eset, hogy amit én csinálok, az a legszentebb igyekezetem ellenére is lehet negatív.

Elemezzük végig sorjában. Az első kérdés: Segíteni akartam. Méghozzá áldozat árán is. Ez tehát rendben van. Ez azt jelenti, hogy az indulás jó volt.

A második: A körülményekre figyelni. A távolságot rosszul becsültem meg. A jövőben az ilyesmire jobban kell ügyelnem, bár a továbbiakban is előfordulhat, hogy tévedek.

Ráadásul nem ismertem ezt a házaspárt. Hisz más világnézetű emberekhez különösen meggondoltan kell viszonyulni. De a jövőben sem ismerek mindenkit, akin segítenem kell. Tévedni pedig emberi dolog. Ne segítsek, csak ha biztosra megyek? Nyilvánvaló, azért nem mondhatok le a segítésről, mert nem biztos, hogy mindent jól csinálok.

Itt érkezünk el tehát a következő szemponthoz: Istenre is kell figyelni. Azzal a tudattal kell csinálnom mindent, hogy a magam igyekezete sosem elég. Attól még nem lesz jó az, amit csinálok. Ha mégoly tökéletesen is akarom azt a jót. Mindig kérnem kell azt, hogy Isten tegye hozzá a maga nélkülözhetetlen részét, amely tényleg jóvá teszi tetteimet.

Az új parancs tehát sokkal többet kíván annál, mint hogy teszem a jót. De ezzel még el sem érkeztünk a kölcsönös szeretetig, ami az új parancs lényege. Összefoglalva: A jótett megkívánja, hogy figyeljünk önmagunkra, a felebarátra, a körülményekre és mindenek előtt Istenre.

Focista leszek

Szentháromság vasárnapja van. Erre az ünnepre sokáig úgy tekintettem, mint egy olyan hittitokra, aminek nem sok köze van a hétköznapi életünkhöz. Csak sokkal később értettem meg, hogy ez maga az élet, ami minden vágyam beteljesülését jelenti. Ez az én hivatásom, ez az én mindennél fontosabb célom. De hogy is kezdődött?

Nyolcadikos voltam, amikor elgondolkoztam azon, hogy mi legyek. A lehető legnagyobb akartam lenni. Mi a legnagyobb? A sport. Melyik a legnépszerűbb sport? A foci. Tehát focista leszek. A világ legnagyobb focistája.

Én otthon az udvaron vagy az utcán fociztam a többi gyerekkel, általában gumilabdával. Édesapám időnként beszámolt Puskásról, Kocsisról, az aranycsapatról, mert akkor aratták világsikereiket. De nekem egyik fülemen be, a másikon ki. Nem érdekelt. Ekkor viszont döntöttem. Természetesen nagyobb leszek, mint a Puskás vagy az időközben berobbant Albert.

Elhatározásom halálosan komoly volt. Mindent alárendeltem ennek a célkitűzésnek. Ekkor játszott a Vasas a Reál Madriddal. Úgy néztem a játékot a tévén, mint egy megszállott. Néztem, hogy sarkall a Hento, hogy csinálják a legnagyobbak. De két hét múlva megkérdezte egy ismerős atya, hogy mi leszek. Én mondtam: focista. Focista? Kérdezte rám csodálkozva. Miért, csodálkoztam vissza. Hát annál nagyobbat is választhattam volna.

Én nem válaszoltam rá semmit, csak ledöbbentem és utána elgondolkoztam rajta. Én pont azért választottam ezt, mert a legnagyobbat akartam választani. Végig gondoltam. Mikor is kezdem? Albert tizennyolc éves volt, amikor a válogatottba került. Én most vagyok 14. Két év mindenképpen kell, hogy befocizzam magam a válogatottba. 16 éves korom előtt viszont nem lehetek világsztár. Akkoriban hallottam a rádióban, hogy Szusza Ferenc befejezi a labdarúgó pályafutását. 397 gólt rúgott és 20 évig volt NB I – es játékos.

Számításaimat folytatva hozzáadtam a 16-hoz 20-at, az már 36 év. Én góllövő csatár akartam lenni. Láttam, hogy 20 évnél tovább nem lehetek a világ csodája. Azt viszont éreztem, hogy 20 év borzasztóan gyorsan el fog röpülni. Lázasan kezdtem törni a fejem, hogy akkor mi lehetek, ami ennél nagyobb. Mert ez nekem semmi. Más

sport? De hisz ezt már végiggondoltam, itt nincs nagyobb. Politikus? Miniszterelnök? Mindegyik abszolút jelentéktelennek tűnt. Akkor mi? Semmit nem találtam, amiért érdemes mindent feláldozni. Én viszont csak végtelen nagy dolgokért tudok élni. Ha csak ennyi a foci, amit ekkor is a legnagyobbnak tartottam, akkor ezért nem töröm magam. És nem foglalkoztam vele tovább.

Hozzá kell tennem, hogy úgy érzem, meg volt a tehetségem is, szenvedélyesen szerettem is játszani, az elszántságom pedig: életem árán is. De mégsem lettem volna igazán nagy játékos, mert emberileg annyira éretlen voltam. Én keresztényként akartam focista lenni és abban a gátlástalan törtetésben eltapostak volna.

Ekkor még csak azt láttam meg, hogy mi nem leszek. A hivatásom, a szentháromságos Isten, mint cél csak évekkel később rajzolódott ki. Erről most csak annyit, hogy a Szentháromság élete a szeretetből ajándékozás és a szeretetből elfogadás. És ez folyamatosan, mindenkivel kapcsolatban. Ebben megtaláltam azt a célt, amiért érdemes minden áldozatot meghozni. Azt a célt, amiért mindent lehet csinálni és mindig. És amit soha nem fogok megbánni.

Az évtizedek multával egyre világosabban látom, hogy Albert Flóriánnal Isten valahogy egy lelki pár-

huzamba állított. Életem egy-egy mérföldkövénél látszólag véletlenül újra és újra megjelent. Talán hatodik osztályba jártam, amikor néhány pap magával vitt egy bükki túrára. Ezek a felnőtt társaim hallgatták a válogatott meccset a rádióban. Mindenki lázba jött egy Albert Flórián nevű 18 éves játékos miatt, aki rúgta a gólokat. Engem nem érdekelt az egész, de maga az esemény mégis mélyen belém vésődött.

Másik mérföldkő: 14 éves koromtól egy éven keresztül szenvedélyes szurkolója lettem a szegedi NB I – es csapatnak. Ekkor, szurkolói életem második meccsén itt játszott a Fradi. Albert góljával 1-0-ra győztek. A meccs után odamentem én is a láda őszibarackot evő fradistákhoz, Alberthez. Nem kértem autógrammot, nem is beszéltem vele, de az élmény mély nyomot hagyott bennem.

Újabb mérföldkő: Kispapként egyik alkalommal Csanádpalotáról zarándoklatot vezettem Győrbe. Ott a Rába étteremben ebédeltünk. Jócskán délután volt már, amikor bevonultunk. Nem volt már ott egyetlen vendég sem. Alig hogy letelepedtünk, érkezett egy csoport férfi. Ahogy elmentek mellettem, szóltam a sofőrnek, hogy nézd már, de hasonlít ez az ember az Albertre. Azt mondja: Te, hát ez a Flóri! Kiderült, hogy a Fradi

jött ebédelni. Akkor elhatároztam, hogy odamegyek hozzá. Felkeltem az asztaltól és elindultam feléjük, rám is nézett, de nem mertem megszólítani. Elmentem a mosdóba. Visszafelé már nem is volt alkalmam szóba állni vele. Bántott, hogy elszalasztottam a lehetőséget. De Isten nem ezért adta ezt a találkozást.

Hazaérve olvastam az újságot, ahol beszámoltak arról, hogy Albert visszavonul. Élete legutolsó meccsei közé tartozott az a győri. Én pedig szembesültem azzal a valakivel, aki szándékaim szerint lettem volna. Belém villant: Most még a kezdet kezdetén vagyok, pontosabban el sem kezdtem az életet. Még a papszentelésem előtt állok. Ő meg már befejezte. Azt éreztem: hát ennyi lett volna – föltéve, hogy minden, mindig sikerül. Végtelen hálával gondoltam arra, hogy mennyivel nagyobb távlatokra hívott Isten. Hogy most is azért élhetek, amit mindennél fontosabbnak tartok. Az egyetlen és mindennél nagyobb célért, amiért szenvedélyesen tudok élni. Minden elmúlik, a szeretet nem szűnik meg soha. Erre az életre, a Szentháromság életére szól az én hivatásom, de mindegyikünknek, minden kereszténynek ez a hivatása. Az Isten boldogító életét élni már itt a földön. Folyamatosan ajándékozni szeretetből és folyamatosan elfogadni szeretetből.

Melyikünk járt jobban?

Lk 10,1

A mai evangéliumi szakaszban hallottuk: Jézus „más hetvenkét tanítványt választott ki és kettenkint maga előtt küldte... ahová készült".

Mi papok és világi Isten-hívők igyekszünk apostolkodni. De ez alatt többnyire a saját beszédünket és aktivitásunkat értjük. Jézus már a kezdetekkor nem csak maga akart apostolkodni, hanem már ekkor küldte a 72 másik tanítványt. Egy újabb koncentrikus kör apostolkodását indította el. Mit kell tennünk, hogy elkezdjenek apostolkodni a körülöttünk élők? Banálisan egyszerű a válasz. Szeretni azt, akivel találkozunk. Az önzetlen szeretetünk tesz apostollá másokat. Erről szól az alábbi történet is.

Egyszer jött a plébániára egy család. Temetést intéztek. Semmi emlékezetes nem történt, sőt, valami apróság nem is volt a kedvükre.

Később hallottam, hogy az egyik hozzátartozójuknak a fia jelentkezett teológiát tanulni. Ez meglepetés volt nekem is, de másoknak is, mert addig a jelzett fiatalember nem sokat foglalkozott a vallással. Utólagosan

tudtam meg, hogy az anyuka üzemelteti a virágboltot a temető szomszédságában.

Egyik alkalommal a szóban forgó fiú vezette a kocsijukat és felborult vele. Szerencsére személyi sérülés nem történt, de kocsijukat hosszabban javításba kellett adni. Nekik létszükséglet volt az autó a beszerzések miatt. Elveszítették volna a kuncsaftok egy részét, ha szüneteltetik a munkát. Felajánlottam, hogy régi kocsimat kölcsönadom, mert éppen megjött az új. Annyival később adom le a régit. Így kocsijuk rendbehozataláig, talán 10 napig rendelkezésükre bocsátottam. Semmi ellenszolgáltatást nem kértem.

Nagyon örültek neki, elfogadták és megköszönték. Különösebb folytatása nem lett a dolognak. (Nem, mintha vártam volna folytatást.) Jóval később egy beszélgetés alkalmával kiderült, hogy temetkezési vállalkozás létrehozásának gondolatával foglalkozik a család. Nagyot néztem. Az Egyháznak is, meg ennek a virágüzletes családnak is micsoda előnyöket jelent. Felajánlották, aztán meg is egyeztünk abban, hogy – bármiféle ellenszolgáltatás nélkül – ők bonyolítják le az egyházi temetések mindenféle ügyintézését.

Ez az Egyháznak nagyon nagy ajándék lett több okból is. Első: Mert aki bejött a plébániára temetést in-

tézni, az nem ritkán azzal a betáplált félelemmel érkezett: jaj, az Egyház mennyi pénzt követel. Ez egyébként aránytalanul kevés volt. De ezentúl a koporsótól a sírhelyen, sírásáson, ravatalozó és kellékek használatán és más, sokféle szolgáltatáson keresztül a koszorúkig, virágokig mindent ott fizettek. Mindezek mellett senkinek eszébe sem jutott, hogy az Egyháznak járó, valóban jelentéktelen részt sokallta volna. Civil, kívülálló személy intézte, méghozzá olyan, akit ismertek, akiben megbíztak és szerettek. Megszűnt az Egyházzal szembeni előítélet.

A másik nehézség az volt, hogy a haláleset teljesen kiszámíthatatlan időpontjában nem mindig találtak otthon. Másik plébániám is volt, meg természetesen külső feladatok. Ilyenkor, amúgy is felzaklatott állapotban, teljes aggodalomban voltak, hogy most mi lesz. Kellene küldeni a rokonságnak a temetés időpontját és mért nincs itt a pap?

No, ez a nehézség is egy csapásra megszűnt, mert a virágüzletben folyamatosan volt valaki. Amikor, néha, beszerzés miatt vidékre mentek, akkor pedig mindenki ismerte a helyzetet. Nem aggódott senki.

A virágüzlet lett az Egyház minden temetkezéssel kapcsolatos ügyének az intézője. Csináltam egy listát,

hogy mit kell intézni és mennyiért. Ezen minden tudnivaló szerepelt. Ettől kezdve ott intézték az összes temetői ügyünket.

De további előnyei is voltak ennek: a temetést kérőknek nagy könnyebbség volt, hogy a temető mellett volt ez az üzlet. A temetőbe úgyis ki kellett menni a sírhely megválasztása miatt. A virágboltba úgyis el kellett menni. Az egyházi ügyeket is el tudták ott intézni. Mindent egy helyen, mindent kedves ismerőseiknél.

Ami viszont lelkileg nagyon fontos volt: Egyháztól független személyek voltak. Akiket tehát nagyon szerettek és becsültek szolgálatkészségük, kedvességük és szakmai hozzáértésük miatt.

Az üzletben pedig szívesen és hosszan elbeszélgettek a gyászolókkal. Eközben végezték a virágkötés munkáját. Emberi tekintélyüket pedig arra használták, hogy jó hírben tűntették fel az Egyházat.

Tehát apostolok voltak, akik „megszelídítették" az embereket. Akik ezek után felszabadultan, bizalommal találkoztak a pappal.

Mindezek mellett ráadás volt számunkra: Nekünk teljesen ingyen végezték ezt a szolgáltatást. Az adminisztráció is végtelen egyszerű volt. Én havonta egy al-

kalommal mentem az elszámolás végett. Mindig minden teljes precizitással elő volt készítve. Amikor sietnem kellett, nem vett igénybe még 5 percet sem.

A temetőben pedig sokféle előrelépés köszönhető nekik. Öntevékenyen beszereztek gyönyörű szép drapériát. A sírásókat irányították, a temetőt rendben tartották. Virágot ültettek, fiatal fákat locsoltak. Amikor betonjárdát készítettünk, akkor a beton locsolását végezték, illetve biztosították. Valóban gazdája voltak a temetőnek.

De mindez a virágüzlet szempontjából is igen előnyös volt. Öt virágbolt volt abban a városban, de a temetések döntő többsége esetében náluk vásároltak koszorút. Például egy konkrét eset: A temetés alkalmával 13 koszorút rendeltek, de ebből 12-t az ő üzletükben.

Tehát ők is nagyon jól jártak, anyagilag is. Emberi tekintélyük is folyamatosan növekedett. De Istenhez is közelebb jutottak éppen az által, hogy az Egyházat ilyen szívvel-lélekkel szolgálták.

Jézus 72 más tanítványt küldött az apostolkodásba. Én azt éltem meg, hogy az önzetlen szeretet egy gesztusával 1 család tagjait tettem apostollá. Olyanná, akik már nélkülem is apostolokként működtek.

A mi apostolkodásunk azzal válik teljessé, ha nem csupán mi apostolkodunk, hanem másokat is tudunk apostollá tenni. Önzetlen szeretetünk által valóságosan meghívni másokat az önzetlen szeretetre.

Motorvizsga

Lk 10, 30-37

A mai evangéliumi szakaszban az irgalmas szamaritánus példabeszédét hallottuk. Ezzel Jézus nekünk is azt üzeni, mindenkinek segítenünk kell. A pap és a levita, az Isten emberei nem segítettek. Sok oka lehetett ennek, de talán azért sem segítettek, mert fontos és szent dolgokban hátráltatták volna őket.

Nekem azt üzeni ez a mai példabeszéd, hogy ne féltsem én a fontos és szent dolgokat. Az önzetlen szeretet csak látszólag hátráltat. A valóság az, hogy amikor szeretünk, akkor Isten mellénk áll. Két történet mélyen belém véső dött, hogy ezt el ne felejtsem.

Motorvizsgára készültem. Ennek első része akkor a rutin vizsga volt. Csak egy alkalommal gyakoroltam a vezetést, de akkor is csak kis motorral. A vizsgára a sekrestyéstől kölcsön kapott nagy pannóniával érkeztem. Ez a motor számomra ismeretlen volt. A vizsgát a városon kívül, elég távol rendezték. Ahogy megérkeztem, egy fiatal srác kétségbeesetten mondta, hogy be kell mennie a városba még okmányokért, mert

másképp nem vizsgázhat. Vigyem már be. Ennek több akadálya van, szóltam. Először is én nem vihetek senkit a motoron, amíg a jogosítványt meg nem kapom. A másik pedig az, hogy bármelyik percben szólíthatnak a vizsgára és lemaradok. Arról nem is beszélve, hogy én ténylegesen annyira nem tudok vezetni, ezzel a motorral különösen nem, hogy ezt a kockázatot felvállalhassam.

Ő majd vállalja a vezetést, én üljek hátra, kérlelt. Közben elkezdték a vizsgáztatást. Végül döntöttem: felvállalom a kockázatot. Elindultunk. Ő vezetett, én hátul ültem. Tényleg gyakorlott vezető volt, baj nélkül megjártuk az utat oda és vissza. Nagy megkönnyebbüléssel láttam, hogy még nem kerültem sorra. Sőt, hamarosan megtudtam, hogy kerek századik leszek a sorrendben. Így bőven volt időm. Talán két és fél óra múlva szólítottak vizsgázáshoz. A feladat mindenkinek ugyanaz volt. Láttam azt is, hogy nekem ez nem megy, de azt is, hogy időm is van, lehetőség is, gyakorolhatom. Kicsit messzebbre mentem és kövekből kiraktam a vizsgapálya útvonalát és hosszan, hosszan gyakoroltam az akadályok közötti forgolódást.

Amikor sorra kerültem, már könnyed biztonsággal motoroztam, hisz vagy negyvenszer elpróbáltam. Kife-

jezetten jó eredménnyel teljesítettem a vizsgafeladatot. Isten visszaigazolt, hogy a fontos dolgokat sem hátráltatja a felebaráti szeretet.

Egy másik élményem, már sokkal később és másutt arról szól, hogy a felebaráti szeretet és az igazság összetartoznak.

Az egyik idősebb egyházközségi képviselőnk lett a gondnok. Ő rendőr is volt korábban. Jó lelkű, segítőkész ember volt. A templomba is járt, felesége pedig mélyen vallásos asszony volt. Gondnokként nagyon sokat segített, szívvel-lélekkel mellettünk volt. Gyakran bent volt a plébánián. Egyik alkalommal észrevettük, hogy a Máltai Szeretetszolgálattól kapott csokoládét valaki megdézsmálta. Addig egyeztettünk, spekuláltunk, hogy átláttuk: ez kizárólag csak Pista bácsi lehetett. Aztán észrevettük, hogy a szerszámok közül is hiányzik valami.

Négyszemközt beszéltem vele. Próbáltam a legnagyobb szeretettel elmondani neki, hogy mennyire szükségünk van rá. Hogy milyen jól dolgozik. Hogy mennyire szereti őt itt mindenki. Épp ezért nagyon fájna mindegyikünknek, ha el kellene küldenünk. Márpedig akkor, ha elvisz dolgokat, akkor nem tehetünk mást.

Erre elsírta magát. Azt mondta, hogy mostanában halt meg a felesége. Eddig minden nap sütött neki süteményt, ő pedig annyira szereti az édességet, hogy nem bírta kiállni, ezért vitt belőle. A szerszámok pedig meg vannak, csak kint hagyta a temetőben. Ezeket aztán azonnal be is hozta.

Attól kezdve minden alkalommal, amikor édességet kaptam, igyekeztem Pista bácsinak is juttatni belőle, vagy amikor benézett, nem elfelejteni, hogy a neki félretett édességet odaadjam. Pista bácsival madarat lehetett fogatni, annyira boldog volt. Soha többé nem fordult elő hasonló probléma. Attól kezdve Pista bácsi még inkább készen volt mindenre. Védte a jó hírünket, csinálta azt, amit mondtunk vagy gondoltunk. Mindenben számíthattunk totális segítőkészségére. Egyik alkalommal váratlanul segíteni kellett egy teherautót elkísérni és ott pakolni. Szóltam neki, hogy most azonnal kellene indulni és majdnem az egész napot igénybe veszi. Ő csak üzent azoknak, akik várták, hogy most el kellett mennie és csak késő délután, vagy este érkezik. És segített mindenben, amire csak szükség volt.

Amikor elkerültem, utólag vissza kellett még mennem ügyeket intézni. Telefonáltam a plébániára, hogy valamikor délután odalátogatok. Pista bácsi megtudta,

hogy jövök és déltől kezdve ott sétált a nagykapu előtt, hogy amikor megérkezem, ne kelljen kiszállnom a kocsiból, hanem egy lendülettel begördülhessek a kapun. Én erről mit sem tudva csak öt óra körül futottam be. Pista bácsi akkor is ott rostokolt a kapunál és nem kellett kiszállnom a kocsiból. Hát ennyire nem felejtette el a dolgokat. A szeretet totálisan mellénk állított egy olyan valakit, akire egyébként nagyon nagy szükségünk is volt.

Ez az eset visszaigazolta azt, hogy a felebaráti szeretet és az igazság összetartoznak. Ilyenkor Isten működik, aki egyszerre szeretet is, meg igazság is. Ilyenkor mindenki jól jár. Az is, aki segít, az is, aki fogadja a segítést. Mert mindkettő a szerető és ugyanakkor igazságos Istennel találkozik.

Kinek köszönhetem, hogy megúsztam?

Lk 12,50-51

A mai olvasmányban hallottuk, hogy Jeremiás prófétа életére törtek. Az Evangéliumban pedig Jézus szavait: „Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békét hozzak a Földre? Mondom nektek: nem azt hanem ellenkezést."

Jézus örömhíre olykor bennünket is szembe állít a világi hatalommal. Ez velem is megtörtént. 1974-ben káplánként kerültem Mezőkovácsházára. Ekkorra az államnak egyházmegyénkben (néhány hely kivételével) sikerült megszűntetnie az iskolai hitoktatást. Elérkezettnek látták az időt, hogy a templomi hittant is felszámolják. Ezért meghirdették, hogy a templomi hitoktatás ügyét is – úgymond – „rendezni" kell.

Így kijelölték minden helységben azokat a személyeket, akik a templomi hitoktatás ellenőrzésére jogosultak. Ezt megbeszélték a plébánosokkal. Mezőkovácsházán az iskola igazgatóját és a tanács titkárt bízták meg ezzel a feladattal. Mivel én végeztem a hitoktatást, a plébános közölte velem is.

Én a hittanosoktól hallottam, hogyan ijesztgeti az iskola igazgatója a hitoktatásra járókat. Szünetben hátratett kézzel, arcukhoz hajolva, szúrós szemmel nézi őket. A gyerekeket meg a frász kerülgeti. És mindenki tudta, hogy ez a hittanra járásnak szól. Tisztában voltam azzal, hogy ha beengedem az igazgatót a templomi hittanórára, akkor ott megszűnik az élet. A plébánosomnak nem válaszoltam semmit, de elhatároztam, hogy ezt bármi áron megakadályozom.

Vártam tehát az ellenőrzést a templomban tartott hittanórákon. Sokáig nem jött senki. Eltelt már egy hónap is, amikor váratlanul kopogtak az óra közben. Belépett az igazgató. A gyerekek döbbent csendben figyelték. Én udvariasan köszöntem és kérdeztem, mit tetszik parancsolni. Hát jöttem ellenőrizni. Továbbra is nagyon udvarias hangnemben megkértem, hogy előbb egy pillanatra lesz szíves kifáradni. Kimentünk. Amikor becsuktam az ajtót, akkor nem nagy hangerővel, de a legteljesebb határozottsággal mondtam: vegye tudomásul, hogy ide a lábát be nem teszi, amíg az iskola ilyen disznóságokat csinál.

Hát kitől vettem az információimat, kérdezte teljesen meghökkenve. Mondtam: én nem tárgyalok ... Közbevágott, hogy persze, maga még kicsi ehhez ... Igen, mon-

dom, én egészen kicsi vagyok, de azt jegyezze meg, hogy ide be nem teszi a lábát, legföljebb csak rendőri erővel. Viszontlátásra! Viszontlátásra! A plébánosnak csupán annyit mondtam, hogy volt itt az igazgató és nem engedtem be. Vártam, mi fog történni. Két hét is eltelt, de nem történt semmi. Ebben az időszakban az iskolában is szüneteltek a megfélemlítő akciók. Két hét után viszont ismét elkezdődött a gyerekek zaklatása az iskolában.

Ekkor újabb lépésre szántam magam. Írtam egy igen kemény hangú levelet az Állami Egyházügyi Hivatalnak Békéscsabára. A levélből szóról szóra idézek:

„Alulírott tisztelettel bejelentem, hogy a templomi hitoktatást szabályozó rendelkezésekből a helybeli általános iskola nevetséges karikatúrát csinál. A gyerekek (és a szülői értekezletek alkalmával a szülők) állandó zaklatásnak vannak kitéve. Kérem odahatni, hogy a helyi vezetés is komolyan vegye a rendelkezéseket. Amíg a magam részéről ilyen eredményeket nem tapasztalok legalább féléves távlatban, (jelentéktelenségem tudatában is) teljesen figyelmen kívül hagyok minden rendelkezést és oktatok, ahogy legcélszerűbbnek látom.

Előre is köszönettel: Perlaki Flórián – segédlelkész.
Mezőkovácsháza 1975.febr.22.”

Ekkor el voltam szánva, hogy elmegyek a legfelső fórumokig. Írok Kádár Jánosnak is, ha kell, de a végsőkig harcolni fogok.

Levelemre azonnal reagáltak. Közölte velem a plébánosom, hogy holnap után hívatnak a Tanácsházára. Gregor úr az Állami Egyházügyi Hivatal képviseletében, a tanácselnök, a tanács titkár és én voltunk jelen. Gregor úr kezdte. Hát, hogy is volt az, hogy az iskola igazgatóját nem engedtem be? Mert az is lehetett volna, hogy történetesen ő érkezik ellenőrzésre.

Mit képzel? Mondom – ha Kádár János jött volna, akkor sem engedtem volna be. Mégis, ki maga, hogy ilyeneket mond? Én nem vagyok senki. De oda legföljebb rendőri erővel tudtak volna behatolni.

Ezen teljesen megdöbbentek. Ugyanis – én évekkel később tudtam meg – a plébánosom kimentett. Azt mondta nekik, hogy csupán egy rossz időzítés volt az egész. Én oda voltam kerékpározni, nagyon fáradt voltam és nem tudtam készülni az órára, ezért nagy blamázs lett volna. Ezért volt az a keménykedés.

Ekkor viszont látták, hogy teljesen más a helyzet. Én mindenre el vagyok szánva. A tanács titkár és az elnök úgy felugrott, mintha darázs csípte volna őket. Gregor úr viszont nyugodtan folytatta: Ha ő azt akarná, akkor

letilthatná a futballedzéseket. (Ebben az időben a helyi csapatnál futballoztam.) Azon ne múljon, szóltam, akkor holnaptól nem járok edzésre. Nem is jártam.

Gregor úr nyugodtan folytatta: A szobámba gyerekek egyáltalán nem jöhetnek be. Ebben az időben 30 gyerek is megfordult ott naponta. Felnőtt barátokat fogadhatok, de velem együtt legfeljebb 5-en lehetünk. Megértette? Két hét gondolkodási időt ad. Nekem nem kell egy perc gondolkodási idő sem. Mindent ugyanúgy fogok csinálni, mint eddig, válaszoltam. Nem, két hét gondolkodási időt kap. És elköszöntünk. Évek múlva tudtam meg azt is, hogy a plébánosomat tették meg felelősnek, hogy betartsam ezeket a követelményeket. Ő azt mondta, hogy nem tudja vállalni.

A fejleményekről annyit, hogy én továbbra is teljes erőből akartam mindent úgy csinálni, amint addig. De hiába. A gyerekek egyre jobban fogytak. Nyilván meg voltak a módszerek a hittan leépítésére. Nekem személy szerint viszont semmi bántódásom nem esett.

Gregor Úrról annyit, hogy nagyon határozottan beszéltem vele, de soha nem sértettem meg. Bennem mindig ott élt a tudat, hogy nekem őt is szeretnem kell. Ő pedig? Neki el kellett járnia ellenem, de azt éreztem, hogy úgy tekint rám, mint egy apa a makacskodó fiára,

de akire azért nem haragszik. Biztosra veszem azt, hogy ő lehetett az, aki a felsőbbség retorziójától megvédett.

Megtapasztaltam azt, hogy mit jelent Jézus szava: nem békét jöttem hozni a földre, hanem kardot. De azt is, hogy a hajam szála sem görbült meg.

Kiváló lövés

Mt 7,24-27

A mai evangélium arra tanít, hogy sziklára, biztos alapra építsük életünket. Ez a szikla Jézus. A katonaságnál igen sokszor megtapasztaltam, hogy jöhetett az ár, süvíthetett a szél, nekem nem esett bántódásom, amikor igyekeztem Jézusra, a sziklára építeni. Egy ilyen élményemről szeretnék most beszámolni.

Bevonulás után mérhetetlen sokat gyakoroltuk fegyverünk, a géppisztoly összerakását, kezelését. Én lélekben általában nem voltam ott. Előre mondom, hogy ezt ma már egyértelműen úgy ítélem meg, hogy rosszul csináltam.

Sajnos még azt sem mondhatom, hogy imádkoztam, miközben gyakoroltuk a fegyver szétszedését és összerakását. Az órákon keresztül tartó sorakozó gyakorlásánál igen. Ott emlékszem, hogy sokat imádkoztam, de a fegyverkarbantartások alkalmával nem. A lényeg az, hogy nem érdekelt az egész. Tudat alatt nyilván benne volt az az eltökélt szándékom, hogy én úgyse lövök senkire.

Hamarosan kimentünk a lőtérre és sor került az első lőgyakorlatra. 100 méterre volt a célalak, melyre lőttünk. Én eregettem a sorozatokat, de hiába, nem találtam el. A társaim mondták utána, hogy 25 méterre magam előtt a földbe lőttem. Annyira szokatlanul rossz volt, hogy a hadnagyunk, aki a lövészetet vezette, szinte tombolt felháborodásában. Kikapta a géppisztolyt a kezemből és dühében az összes töltényt kilőtte a levegőbe.

Én pedig végtelen megkönnyebbüléssel adtam hálát Istennek. Ugyanis amikor befejeztem a lövéseket, akkor jutott eszembe, hogy most üríteni kell és én rádöbbentem, hogy nem tudom, hogy kell. Először ki kellett volna venni a tárat a fegyverből, aztán felhúzni, ami a benne lévő töltényt kidobja. Ez után az üres fegyvert elsütni. De ezt most csak utólag mondom így. Mert ott nem kapcsoltam, hogy a tárat előbb ki kell venni. Én csak azt tudtam, hogy nem jó, ahogy csinálnám, de fogalmam sem volt, hogyan kellene. Ez azt jelentette volna, hogy újra és újra lőttem volna egyet. Persze azért a levegőbe tartva, tehát senkit nem veszélyeztetett volna. De hogy ekkor mi lett volna? Tehát azzal mentett meg a hadnagy a még sokkal súlyosabb balfogástól, hogy kitombolta magát. Én pedig hálát adtam Istennek, hogy ezt szépen megúsztam.

Másnap ugyanúgy kimentünk a lőtérre, de ekkor már értékelésre lőttünk. A 25-30-as eredmény volt a kiváló. Ekkor nem hogy már eltaláltam valahogy a céltáblát, hanem 27 köregységgel a legjobbak közt, kiváló eredménnyel végeztem.

Én úgy értékeltem magamban, hogy előző nap, amikor a lehető legrosszabb eredménnyel lőttem, akkor Isten megmutatta, hogy ki vagyok én. És ekkor még boldog is voltam, hogy nem derült ki az, hogy mennyire nagyobb a baj, mint amit láttak és mint ami teljesen elviselhetetlen volt a hadnagy számára. A másnapi értékeléskor pedig Jézus működött általam. Másik megfogalmazással: Nem magamra, hanem Jézusra, a sziklára építettem.

Ide tartozna még, hogy később hogyan lettem a Magyar Népköztársaság kiváló katonája. Ebből most csak utalásszerűen mondok röviden idevágó részletet. Ezt a címet sok, egészen különleges helyzet és véletlen egybeállása révén értem el. Én így mondanám: Sok külön kis csoda révén. Itt éjjeli lövészeten, vegyvédelmi ismeretekben, politikában, sportteljesítményben kellett olyan teljesítményeket produkálni, amire nem is voltam képes, de amire felkészülni amúgy sem volt lehetőség. Most csak annyit mondok, hogy megszereztem

ezt a címet. A 7 nap jutalomszabadságot megkaptam érte. A vele járó jelvényt hamarosan odaajándékoztam egy gyereknek. Részint azért, mert törekedtem örömet okozni, amikor csak volt erre lehetőségem. Részint azért is, hogy bizonyítsam magamnak, hogy nem a külső elismerést értékelem. Viszont a Magyar Népköztársaság Kiváló Katonája címet elismerő dokumentumot szerencsére megőriztem.

Ennek a kis iratnak a megőrzése sem egy tudatos, előrelátó gesztus volt azért, hogy valaha is használni akarnám, hanem egy mechanikus rutin cselekvés. A napokban döbbentem rá arra, hogy ez mennyire fontos. No nem azért, hogy ezzel dicsekedhessek, hanem azért, hogy Isten nagy tette hihető legyen. Ez az igazoló okirat nem az én nagyságom dokumentuma, hanem annak az Istennek, aki az én kicsiségem által ezt végbe vitte.

A közelmúltban beszéltem erről a lövészetről és valaki utána megkérdezte, hogy a jelvény meg van e még. Én mondtam, hogy odaajándékoztam egy gyereknek. Udvariasságból nem mondott semmit. De aztán értettem meg, hogy a kérdező akkor hinné el ezt a sztorit, ha tudnám dokumentálni. Ezért előkerestem és nagy megnyugvással láttam, hogy még meg van ez a kis iga-

zolás. Ezt a dokumentumot is elfújhatta volna az élet vihara. Nem véletlennek érzem, hogy ez is „megmaradt a sziklán". Isten vigyázott arra, hogy hitelesen tudjak majd a későbbiek során az Ő nagyságáról tanúskodni. De az egész fenti történet erről szól:

„Mindaz, aki meghallgatja szavaimat és szerintük cselekszik, ahhoz az okos emberhez hasonlít, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél és nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze, mert sziklára épült. (Mt. 7,24)

Ki is az, aki segített?

Mt 18,12 -14

Jézus példabeszédében arra tanít, hogy Istennek fontosabb a 99 meglévőnél az egy elveszett bárány. Fontosabb az egy megtérő bűnös, mint a 99 igaz. Olyannyira, hogy a legszentebb feladatokba is bekapcsolja őket. Ezzel kapcsolatosan szeretnék elmondani egy történetet.

Egyik plébánosi helyemen szükségem lett volna olyanokra, akik ingyen dolgoztak volna önkéntesként. Ekkor meghívtam a plébániára szüleimet. Ők nekem is, de Istennek is akartak segíteni. Oda is költöztek.

Ekkor felkeresett valaki, aki elmondta, hogy a gazdaságban a nyugdíjosztályon dolgozik. Tudomására jutott, hogy édesanyám nem kaphat nyugdíjat, mert hiányzik neki valamennyi a szükséges munkaidőből. Ő tud segíteni.

Édesanyám 7 gyerek nevelése mellett időnként hivatalos munkát is vállalt. Azonban a nyugdíjhoz szükséges munkaidejéhez még 7 hónap hiányzott. Idegen helyen egészségi állapota miatt ekkor már nem tudott volna egy új munkahely követelményeinek megfelelni,

de a plébánián való munkája teljesen megfelelt annak, hogy hivatalosan is bejelentsük. Sem nekem, sem szüleimnek nem jutott ez eszébe, de természetesen örömmel elfogadtuk a segítséget.

Édesanyám valóságos munkát végzett. Vezette a háztartást, főzött, takarított. Ő volt a sekrestyés és a virágozó, mosott a plébániára is, a templomi ruhákat is beleértve. Foglalkozott a plébánia irodájába érkezőkkel ugyanúgy, mint a ministránsok terelgetésével. Tehát semmi törvényi kijátszás nem volt abban, hogy ez a templomba járó hívő hivatalos munkásként bejelentette.

Amikor letelt a szükséges 7 hónap, akkor elkezdték folyósítani édesanyámnak a nyugdíjat, amit élete végéig kapott. 24 éven keresztül, minden hónapban, egészen halála napjáig.

Ez pénz szempontjából ilyen hosszú időtávon igen jelentős volt, de maga a tudat, hogy saját nyugdíjat kapott, egy külön ajándék volt. Mindezt 7 gyermek felnevelése mellett. Így egy igen nagy jótétemény volt számára, számunkra. De ki is volt az, aki ezzel megajándékozott bennünket?

Amikor felajánlotta segítségét édesanyám nyugdíja ügyében, akkor egyáltalán nem ismertem, csak azt

láttam, hogy egy fekete ruhás, 55 év körüli, gondozott külsejű hölgy. Azt is elmondta, hogy az X Y-nak a testvére, aki gyakran segédkezett a templom és a plébánia javára. Ezt a testvérét elég jól ismertük. Aztán hozzáértően és gyorsan el is intézett minden adminisztrációt.

Utólag egyszer jártam nála házszentelés alkalmával. Ekkor szerettem volna megköszönni azt a nagy szolgálatot, amelyet értünk tett. Egyedül élt. Rövid ottlétem alatt – a magam naivságában is felfogtam – hogy provokáló volt a magatartása. Többet nem mentem hozzá, de nem is volt rá szükség.

Időközben az is tudomásomra jutott, hogy korábban igen feslett életet élt. Ami viszont meglepett, hogy – amint mondták róla – most, a jelenben is fennáll ez a probléma. Isten ajándékának éreztem azt, hogy én csak utólag értesültem erről.

Biztos, hogy az evangéliumban szereplő megtérő bűnös nők közül sokan egészen szent életet éltek a Jézussal való találkozás után, de lehet, hogy voltak olyanok is, akik bármennyire meg is tértek, nem tudtak teljesen megváltozni. Hát egy ilyen valaki volt a mi segítőnk is. Az biztos, hogy amikor nekünk segített, olyanokkal tett nagyon nagy jót, akik Istenért dolgoztak. De emellett egy kísértő is volt, akinek viszont én segíthettem meg-

maradni az Isten felé vezető úton. Egy nem várt módon is segíthettem, mely számomra szimbolikus jelentőségű is volt. A nyugdíj megszerzése után nem sokkal egy család hozzátartozói érkeztek temetést bejelenteni. Ez a mi segítőnk volt az, aki befejezte a földi pályafutását. Mintha csak erre várt volna az Isten, hogy a fenti jótettét megvalósítsa.

Én kísértem el utolsó útján a temetési szertartás végzésével. Hiszem azt, hogy ekkor a magam saját imái mellett az Egyház nevében mondott hivatalos imákkal és a gyászmise celebrálása által is segíthettem neki a bejutást az örök haza kapuján.

Isten úgy sakkozgatott életünkben, hogy a vele való találkozás által ez az adminisztrátor is jótevő lett, meg mi is. Különböző módokon. Isten másképpen alakította a dolgok menetét, mint ahogy ő képzelte. De ő is valódi jótevő lett.

Édesanyám 24 évi nyugdíja megszerzése mellett abban is, hogy belőlünk olyan jótevőt formált, – hitem szerint – akik az örök boldogságba való eljutásában segíthettük. Anyagilag is, lelkileg is nagyot gazdagodtunk botorkáló élete által.

Sokáig azt hittem, hogy Isten elsősorban minket akart segíteni általa. De most már úgy érzem, hogy Is-

tennek más volt a fontosabb. Az adott nagy-nagy pénzbeli ajándék ellenére, amit mi kaptunk általa folyamatosan az évek során, Istennek az volt a fontosabb, hogy ez a tévelygő báránya valahogy hozzá találjon.

Amikor Istennek partnerei vagyunk, akkor mindenki jól jár. Isten mindenkiből jótevőt akar formálni. Miközben az Isten számára annyira fontos elveszett bárány hazatalál.

Ízelítő az első kiadással kapcsolatos visszajelzésekből

Egy sok gyermekes édesanya, akinek a nagyobb fiai kirepültek a családból és akit a környezetében mindenki példaszerű embernek és édesanyának tart, az alábbiakat írta:

„A Rossz anya vagyok beszédből ezt naponta elimádkozom: *Keresztény édesanyák higgyétek: a ti kudarcotokban Jézus látszólagos kudarca ismétlődik meg, amely a feltámadásba vezet.*"

* * *

Kedves Flóri atya!

Egyszerű szavakkal próbálok köszönetet mondani a könyvért, amelyet volt szerencsém többedszer olvasni, elmélkedni. Megpróbálom pontokba szedni, mert nekem így könnyebb:

1.) Maga a megjelenés: a borító lapjának puritán egyszerűsége, természetes közelsége, mégis megszólító, útra, utazásra hívó ereje... Hová vezethet vajon az az út,

hová, merre hív... bizony HAZA-felé, a Szeretet OTTHONA felé...

2.) A hátsó borítón egy szerényen – szinte félszegen – félig-meddig mosolygó pap, teljesen civilben... Hm. Mit jelentsen ez?

a.) Nekem a názáreti Szent Család Szent Tagjait juttatja eszembe: Jézust, Máriát, és Józsefet... Igen, mert Ők úgy öltöztek – és éltek – hogy a környezetük, a többi ember, szinte semmit nem vett észre. A ruházatuk ugyanolyan volt, mint a környezetükben élő többieké... Micsoda üzenet, tanítás, példa és meghívás...

b.) Azután eszembe juttatja Szent II. János Pál pápa szavait – különböző alkalmakkor – ahol, és amikor az Egyház kettős vonásáról, arculatáról, a „PÉTERI" és a „MÁRIÁS" arculatról beszélt... Mindkettő pótolhatatlan szükségességéről és fontosságáról. Hát igen: Mária a legpuritánabb egyszerű háziasszonyi öltözetében is az „Apostolok Királynéja" volt, van, és mindörökké...

3.) A tartalomról pedig: olvasmányos, könnyen olvasható, szinte „magától megy az ember elméjébe, azon át szívébe és lelkébe. De nem is jól mondom, mert még inkább egyszerre szólítja meg az értelmet a szívet és a lelket. EGY-szerre, mert az EGY (Isten) ere-

jéről, Valóságáról, Csodájáról szól, meg is idézve azt, amiről AKIRŐL szól.

4.) Minduntalan Jézus jutott eszembe (amint olvastam egyik írást a másik után): „Áldalak Téged Atyám, menny és föld Ura Istene, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és/de kinyilvánítottad a kicsinyeknek... Igen Atyám, így tetszett Neked...” Amint ezeket az egyszerű Isteni élettapasztalatokat olvastam, minduntalan ezt éltem át: „Lelkében felujjongott”... Felujjongott bennem a Lélek... Az én lelkem, és a Szentlélek... Legalábbis, Akit Annak ismerek önmagamon belül. Mert az egyszerű szavakon túl és az egyszerű történetekben átszűrődik és átragyog az a melegség, meghittség, bensőség, az a Szeretet, Amely, Aki vár bennünket Haza, hiszen Őhozzá tartunk Mindannyian, hivatásunktól, életállapotunktól, és minden egyéb mástól függetlenül.

5.) Különlegesen megrázó erejű – számomra – az Édesanyáról – alig pár ecsetvonással megfestett – gyönyörű – mégis a teljesség édes ízét árasztó – kép- és vallomás sor. Olyan emberi és Isteni mélységek tárulkoznak fel, nyilvánulnak meg, és nyilatkoztatják ki magukat, amely mélységekben önmagunkról is hasonló mélységű titkok tárulkoznak fel, és mélysége-

sen egymásba ér emberi és Isteni... Egyik a Másiknak Szolgája, Egyik a Másiknak Koronája, és fordítva...

6.) Hasonlóan nagy hatással volt rám Kalasnyikov – és általa, rajta keresztül az egész nagybetűs ROSSZ – értelmezési kerete, tartalma, és a kegyelem – irgalmas szeretet általi – gyermeki tisztaságú és ártatlanságú működési módjának szintén egyszerű, ugyanakkor zseniális kegyelmi megközelítése, világa. Igen, így szól bennem is, az én lelkemben is.

7.) És tulajdonképpen mindegyik írást előhozhatnám, mert mindegyikben van bőven eredeti szín, íz, hang, üzenet, ugyanakkor mind olyan, ami az „enyém", a „miénk", nem a birtokviszony, hanem a létegység és a lételjesség értelmében. (Lételjesség = „Aki megtartja tanításomat az bennem marad és én őbenne").

8.) Hálásan köszönöm, és sok egyszerű hívőtársam nevében KÖSZÖNJÜK, hogy a szofisztikált, túlbonyolított, túlcizellált – sokszor a végletekig kiüresedett – vallási világunkban – és szóhasználatunkban – ilyen tiszta emberi (és egyszerre Isteni) HANG megszólalt, és ugyanerre az egyszerűen – de hitelesen – megélt keresztségre, emberségre, Isten-követésre , Isten-gyermekségre hívott meg engem, minket sokunkat!!!

9.) Őszinte szeretettel imádkozunk a Mindenhatóhoz, hogy adjon még sok évet, sok lehetőséget Flóri atyának Mindannyiunk, az egész Egyház javára, és Isten minél nagyobb dicsőségére!!!

Hálás és imádságos szeretettel:
egy egyszerű Hívő (Ferenczy Zoltán)

* * *

Kedves Flóri atya!

Szeretném megköszönni a könyvet, amit nekünk ajándékoztál. Az igazi ajándék azonban az volt, amikor hazaértem és elkezdtem olvasni. Nem tudtam letenni, nagyon szép volt.

Éjfélkor Viki bejött a szobámba és azt mondta: anya aludni kell, holnap majd olvashatod tovább és engedelmeskedtem, szeretetből. Azóta morzsázgatok. Mindennap este és reggel egy-egy részt elolvasok és ezzel zárom és indítom a napom. A könyv borítója is nagyon Te vagy és nagyon jól lett megválasztva.

A stílusa könnyen érthető, de tartalmában mégis meg tudta őrizni azt a lelki mélységet, amelyben az Istennel való lelki egység öröme és a hit át tudott ragyogni.

Este Maya lányom meglátogatott és azt mondta: Anya én is ezt olvasom és nagyon tetszik.

Kérdeztem: Maya te honnan kaptad?

„Dolgoztam a boltban. Az egyik család kettőt is kapott. Amikor bejöttek vásárolni, az egyiket nekem adták. Nekem is nagyon tetszik a könyv, örülök, hogy leírta ezeket a beszédeit Flóri atya."

Ezt szerettem volna megosztani Veled és köszönöm a papi életedet.

Számomra a könyv legnagyobb sikere abban áll, hogy valóban úgy élsz, ahogyan leírtad és elmondtad azt a könyvedben. Másrészt a beszédek minden réteghez szólnak. Fiatalhoz, időshöz, hívőhöz, szerzeteshez, paphoz vagy világihoz. Egyaránt lelki táplálék lehet számukra.

Isten áldása van rajtad!

Tisztelettel és szeretettel: Gálné Ili
(A levél írója: Szeged Megyei Jogú
Város Óvodák Igazgatóságán
igazgató helyettes.)

Perlaki Flórián életrajza

1947. aug. 31-én született Csanádapácán

1948–1962 Szeged

1962–1966 Kecskeméti Piarista Gimnázium

1966–1973 Szegedi Szeminárium

1966–1968 Katona Nagyatádon

1973–ban Papszentelés

Papi állomáshelyei:

1973–1974 Békéscsaba – káplán

1974–1976 Mezőkovácsháza – káplán

1976–1977 Szeged-Újszeged – káplán

1977–1982 Domaszék – káplán

1982–1991 Dombegyház – plébános

1991–1995 Elek – plébános

1996–2002 Mórahalom – plébános

2002–2003 Tanulmányi szabadság – Olaszország és Kenya

2003–2006 Pitvaros – plébános

2006– 2 hó. Mindszent - plébános

2006– Szeged-Újszeged lelkész

Tartalom

Ajánlás 5
Számomra ez karácsonyi történet 7
Addis-Abeba 11
Nagymama 14
Temetőtisztítás 17
Tornatanár 20
Isten akarata 25
Káromkodni tanított 32
Autós tanfolyam 35
Hivatásom 38
Mária kis tükörképe 41
Amit a százados akart 46
Üdvözülhet e Kalasnyikov? 51
Semmelweis prófétai sorsa 57
Rossz anya vagyok? 62
Nem ilyennek ismertelek 67
Focista leszek 71
Melyikünk járt jobban? 76
Motorvizsga 82
Kinek köszönhetem, hogy megúsztam? 87

Kiváló lövés 93
Ki is az, aki segített? 98
Ízelítő az első kiadással kapcsolatos visszajelzésekből 103
Perlaki Flórián életrajza 109